Akbaba

59- 375

Muhalefetle Basın birleştiler.

— Acaba muhabbetleri ne kadar sürecek?..

— İktidara gelinceye kadar!

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 375 C. : 15 21 MAYIS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

BİR KAPI ÇALINDI!..

GEÇEN hafta, Ankara'da bir evin önünde bir otomobil durdu. Siyah bir otomobil, bir Cadillac. İçinden, iyi giyinmiş, uzun boylu, kara kaşlı, şakaklarına kır düşmüş bir adam indi ve evin kapısını çaldı. Ev sahibi yokmuş. Ziyaretçi bir kart bıraktı, ayrıldı.

Tanıdınız, değil mi? Arabadan inen uzun boylu, kara kaşlı, şakaklarına kır düşmüş adam, Türk Hükûmetinin dâvetlisi sayın Karamanlis'ti. Ya kapısını çaldığı ev?...

Sayın İnönü'nün evi.

Lûtfen düşünür müsünüz: Yunan Başvekilinin bu ziyarete koştuğu gün biz ne yapıyorduk?

Durun, ben söyliyeyim size: Yunan başkumandanı Trikopis'i İsmet Paşa'nın esir almadığı propagandasını!

Otuz altı yıl önce Yunan ordusuna kahramanlık dersi veren bizler, otuz altı yıl sonra Yunan politikacılarından nezaket dersi, terbiye dersi, büyüklerini sevme ve sayma dersi mi alacaktık?... Hem de o kahramanlık dersini veren kumandanın sağlığında!... Hem de o dersi verdiği topraklarda, bir vatandaş eliyle başı yarıldığı günlerde!

Bir dakika müsaade buyurunuz sevgili okuyucular: Duvardaki aynaya kadar gidip suratıma bir tüküreyim!

Sayın Yunan Başvekili niçin İsmet Paşa'nın ziyaretine gitti?... Eski bir dostu mu idi?... Hayır. İlk defa karşılaşacaktılar. Muhalefet lideri olduğu için mi? Hayır. Osman Bölükbaşı da muhalefet lideridir.

Karamanlis, bir politika adamını değil, bir zafer tarihini ziyarete gitmişti.

Ne Berlin yanardağı, ne Ortadoğu cehennemi, ne Moskof devi, ne Çin ejderi... Asıl tehlike, asıl korkunç olan, içimizde Atatürk'ün heykellerini kıracak, İnönü'nün başını yaracak pençelerin çoğalması!

Biz neyimizle iftihar edeceğiz kuzum?... Beyazıt meydanımızla mı? Vatan Caddemizle mi? Yoksa dört yüz milyon dolar borcumuzla mı?

İnsan kalabalığına millet olmak şerefini, onun büyükleri verir: Fikirde, san'atta, askerlikte...

Biz, Fatih'lerimizle, Kanunî'lerimizle, Selim'lerimizle, Gazi Osman Paşa'larımızla, Atatürk'lerimizle, Çakmak'larımızla, İnönü'lerimizle, Celâl Bayar'larımızla, Menderes'lerimizle milletiz.

Fuzûlî'ler, Bâkî'ler, Nedim'ler, Namık Kemal'ler, Abdülhak Hamit'ler, Tevfik Fikret'ler, Ziya Gökalp'lar, Mehmet Âkif'ler, Yahya Kemal'ler bizim gururumuzdur.

Evet, evet, evet. İktidarın tek nimetine muhtaç olmayan bu her şeye doymuş, gözü de, karnı da tok kalemle söylüyorum: Elbet zaferler ve inkılâplar babası Atatürk ve İnönü Türkiyesinin bir büyük adamı da Celâl Bayar'dır. O, şimdi caddeler boyunca uzanan bankalarımızın baş mimarı ve bankacılar neslinin babasıdır.

Evet, evet, evet. İçinde yaşadığımız yeniçağın bir büyük adamı da Adnan Menderes'tir. O, bize gücümüz üstü bir atılma hızı, bir kendi kendimizi aşma şevki verdi. Kore, hür milletler tarihinde bir Türk destanıdır. Kıbrıs, hayalin değil, hakikatin son zaferidir. Yarın, ödenmemiş istimlâk borçlarının sızısı, çadırlarda dökülen göz yaşlarının acısı unutulunca, göğüs dolusu bir sevinçle göreceğiz: Harap İstanbulun, bakımsız İstanbulun imarı da bir zaferdir.

Sayfalar dolusu konuşmaya ne hacet? Yıllardır boğazlaşan şu politikacılarımıza bakınız. Hiç biri öbürünün şan ve şerefine muhtaç değil!

Geçen hafta, Ankara'da bir kapı çalındı. Bu, bizim aklımızın kapısı, idrâkimizin kapısı, insafımızın kapısıdır. Evde kimse yok mu diyeceğiz?...

Yusuf Ziya ORTAÇ

19 Mayıs Bayramında: Meş'ale!..

Mebusluk Peşinde: 3

ANKARA yalnız iki aday gösterecekti. Altı aday daha kalıyordu geriye. Bunlar, yoklamada belli olacaktılar. Her ilçe, kendisinden, en az bir milletvekili istiyordu: Çarşamba'dan tut da Memnuniye'ye kadar. Ama, politika kurtlarının çoğu vilâyet merkezindeydi: Tüccarlar, ihracatçılar, doktorlar, dişçiler...

Manifaturacı Hasan Akyel bir gözünü kısıyor, tek gözüyle insanın can evine çevrilmiş namlu deliği gibi bakarak:

— Hele bana bir oyun etsinler, diyordu, hele...

Bu helede sandık değiştirecek çok oy vardı. Soyu, sopu, kabilesi, beş kazaya dal budak salmıştılar. Kardeşi Mahmut Hoca, çarıkları bağladı mı, kırk gün, kırk gece, mola vermeden dağ, bayır aşardı. Yatsa'daki Nakşbendî şeyhi Selim Efendi de uzaktan akrabasıydı onun. Müritleriyle bir emir saldı mı, işin neye varacağını Allah bilirdi artık!

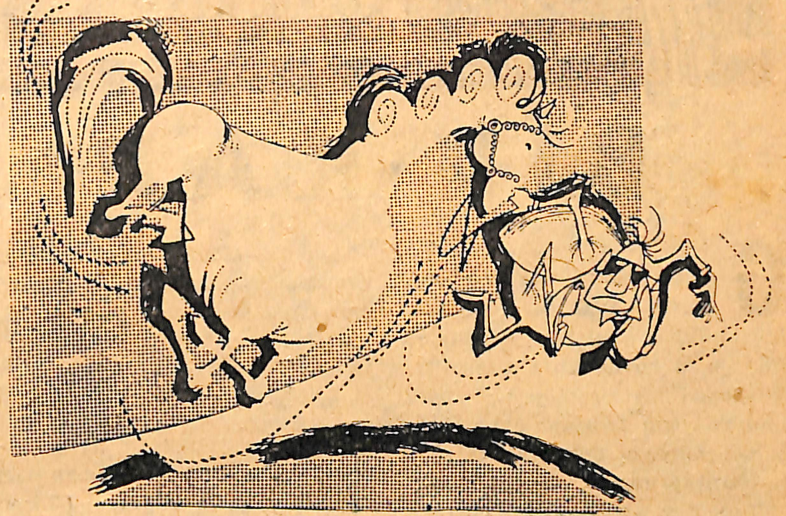
Hele doktor Yahya Karabıyık, yirmi dört saatte yirmi dört kere patlayan bir barut fıçısıydı. Geniş göğsüne yumruğunu vura vura:

— Ben, diyordu bu parti uğruna ne vermedim ki?... Gençliğimden mesleğime kadar?...

Güzel adamdı doktor. Güzel de konuşurdu. Şarlatan bir edebiyatı vardı. Ama, adı kötüye çıkmıştı bir kere... Halk ağzında ırz düşmanı derlerdi ona. Gûya, hasta kadınların göğüslerine kulağını koydu mu, kuş tüyü yastıkta gibi kendinden geçer, rüyalara dalarmış! Doğru mu, yalan mı? Orasını Allah bilir. Hiç kimse, namusuna yedirip de benim karımı okşadı, benim kızımı sıkıştırdı, benim baldızımı ayarttı demiyordu elbet. Ama, ölüm döşeğine düşse, hiç kimse de ona ailesini göstermiyordu.

Şimdi ne olacaktı?.. Yahya Karabıyık tutturmuştu bir kere: «Mebus olacağım da, olacağım!»

Eğer o adaylar arasına girerse, merkezde listeye oy toplamak çok zorlaşırdı. Ama, girmezse?.. Yine çatallaşıyordu iş: Kuzu köyü onun bölgesiydi. Kirazlıbahçe, halkı da karısı tarafından tutardı onu. Partiyi içinden vuracaktılar bu sefer...

Cambaz Hüseyin

Ne olacaktı şimdi?... Üç gün sonra yoklama kurulu toplanacak, adaylarını seçecekti. Kimsenin yüzü gülmüyor, kimsenin çenesini bıçak açmıyordu.

Akşam, sahil lokantasında dört ahbap, başbaşa verdiler: Yakup Tacor, Parti Başkanı Rauf Polat, Kemal Gürkok, Canbaz Hüseyin... Bu işe öyle bir çare bulmak lâzımdı ki, ne şiş yansın, ne kebap! Doktor Yahya, içinden kızsa bile, yeni bir caka ile kendiliğinden vaz geçsin, adaylağı reddedilmeden, kendi isteğiyle çekilsin.

Yedinci kadehi yuvarladıktan sonra, Canbaz Hüseyin:

— Bırakın onu bana, dedi... Siz yarın akşama bir ziyafet tertipleyin sade...

— Sonra?...

— Sonrası, o da gelsin yeter!

Canbaz Hüseyin, herkesin sevdiği bir fındık tüccarı idi. Güler yüzlü, açık sözlü, işini bilir bir tüccar. Mahsul zamanı yaklaştı mı, köylüler kapısında kuyruk olurlardı. Senetsiz, kayıtsız, hepsini birer birer hafızasına yazarak avans dağıtır, borçlandırır, hem onları sevindirirdi, hem de kendini!

Canbaz Hüseyin, vaktiye at hırsızı imiş. Saklamazdı bunu. Hattâ biraz da öğünerek söylerdi. Kendi günahından korkmayan adam tehlikeli olur. Lâfını kimseden esirgemez.

Ertesi akşam, ziyafet sofrası Parti Başkanı Rauf Polat'ın evinde kuruldu. Yirmi kişiden fazlaydılar. Gecenin tek konusu vardı: Seçim...

İkinci, üçüncü kadehlerden sonra, gözler parlayıp, diller çözülünce, Canbaz Hüseyin sözü aldı:

— Eeeey, dedi, ne dersiniz bakalım: Ben de adaylığımı koyayım mı?...

Üç dört kişi, daha önceden sözleşmiştiler:

— Neden koymıyacakmışsın? Hepimiz severiz seni, koy elbet... Sana rey vermiyecek köylü var mı?

Canbaz Hüseyin, şeytanları çatlatacak bir kahkaha attı:

— Yağma yoook, dedi. On yedi yıldır töbekârız, adımız hâlâ Canbaz Hüseyin!...

Çatallar, kaşıklar, bıçaklar durmuş, bardak, kadeh şıngırtıları kesilmişti.

Canbaz Hüseyin, gözleri, ateşten iki çivi gibi doktor Yahya'nın yüzüne mıhlanmış, devam etti:

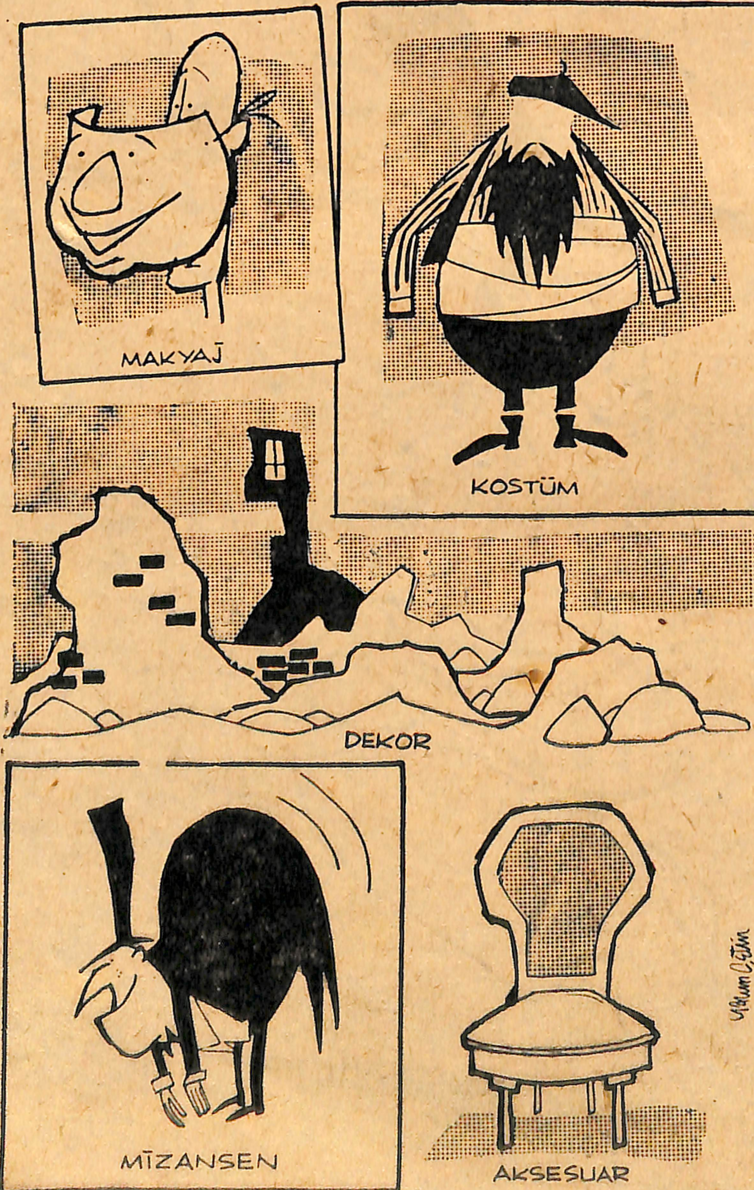
— Bu mebusluk öyle bir şey ki, gebe kadın gibi, içi çekmeyen yok... E, Allah bilir, ne saklıyayım, benim de gönlümden geçmiyor değil... Ama, gel gelelim, serde Canbaz Hüseyinlik var, künyemiz bozuk... Değil mi Karabıyık?...

Durdu, etrafı süzdü ve kadehini kaldırdı. Bütün sofradakiler, sessizce kadehlerini diktiler.

Canbaz Hüseyin, sağ elinin tersiyle ağzını kurulayıp devam etti:

— Hepiniz biliyorsunuz değil mi?... Susmayın yahu, dilleriniz söylemese bile gözleriniz söylüyor: Ben, eskiden at hırsızıydım. Çıplak sırtına atladım mı çayırdaki beygirin, eğersiz, yularsız, aşırırdım dağları!... E, istediğiniz kadar iyi adam olayım, istediğiniz kadar sevin beni... Ne çıkar?... Adaylığımı koydum mu bir kere, es ki defterler açılacaktır artık... Hem de bire bin katılarak!... Belki de işe ev basmak, adam şişlemek, olmadık yalanlar bile katacaklardır... Değil mi doktor?...

Canbaz Hüseyin bir daha kadehini doldurup kaldırdı. Yine bü-

Tiyatromuz

Şale'de

Misafirimiz Yunan Başvekili şerefine, Sayın Adnan Menderes Şale köşkünde bir suvare verdi.

Bu saltanatlı gecenin günlük gazetelere geçmeyen dedikodularını biz verelim:

★ Karamanlis'le güzel ve zarif eşi salona girmişlerdi. Hariciye Vekâleti Umumî Kâtibi Melih Esenbel, Prof. Ekrem Şerif Egeli'ye: ...

— Güzel bir çift, dedi.

Egeli tasdik etti:

— Evet, ikisi de tipik Yunan güzeli... Kaç yaşındalar acaba.

— Başvekil elli iki imiş.

— Eşi?

— Yirmi yedi diyorlar...

Yusuf Ziya Ortaç, hazin bir iç çekişle:

— Sayın Karamanlis'in siyasî ömrü ne kadar sürer bilmem ama, dedi, tabiî ömrü pek uzun olmıyacaktır sanırım!

★ Büfe açılmıştı. Aklınıze ne gelirse, içiniz ne çekerse vardı: İstakozdan çilekli pastaya kadar...

Herkes, elinde tabak, çırpınıyordu:

— Biraz Çerkes tavuğu..

— Biraz balık...

— Biraz meyva...

Eski C.H.P. li, yeni DP, li bir politikacının uzanan tabağına garson ne koyacağını sorunca, Faruk Nafiz Çamlıbel cevap verdi:

— Beyefendiye bir döner.. Pişkin olsun!

★ Şale'deki davetlilerin çoğu Rum vatandaşlarımızdı. Sarayın muhteşem tavanlarını hayran gözlerle seyreden bir bayan kocasına:

— Ah vire, dedi, sok yûzel ev!..

★ Bayan Feyhan Koçer, o gece en çok neyi beğendi bilir misiniz? Hayır, hayır, Bayan Karamanlis'in eşini değil, Profesör Kâzım İsmail Gürkan'ın, kenarı beyaz çizgili papyon kravatını...

Bu iltifattan sonra, bekârlığa mahkûm Profesörümüz yeniden evlenmeği düşünmeğe, daha doğrusu hayal etmeğe başlamıştır!:

★ Yine bir dostu, elinde viski kadehi, Kâzım İsmail Gürkan'la konuşuyordu:

— Üstat, radyo konuşmalarınız ne oldu?

— Merhum oldu.

— Anlamadım..

— Anlamıyacak ne var kardeşim, şimdi o saatte mevlût okutuyorlar.

★ Saat, gece yarısını geçmişti. Davetliler Şale'den çıkıyorlardı. Uğurlanış pek, pek, ama pek sertti. Evet, sert

Trafik memurları, günlük türkçeleriyle:

— Haydi... çabuk... Durma yok!..

Kumandasiyle davetlileri arabalarına tıkıyorlardı..

Bir gazeteci:

— Aman çabuk, dedi, çabuk... Sıra coplara gelmeden kaçalım!

ÇİMDİK

tün sofradakiler, sessiz sedasız, son yudumuna kadar ona uydular.

Canbaz Hüseyin, sesi susuz rakıyla alevlenmiş devam etti:

— El oğlu durmaz kardeşim, külhanbeyleri, helâ duvarlarına kadar ismimi yazarlar, resmimi çizerlerse ne olacak?... Seçim kuruluna mazbatalar yağarsa ne olacak?... Dedemin atını aşırmıştı diye veledin biri dâva açarsa ne olacak?... Bu politika bize göre iş değil... Bir kere sicilin temiz olacak!... Yoksa, iki paralık namusun varsa o da gider elden... Değil mi doktor?...

Canbaz Hüseyin'in seçim nutku o gece, gün ışıyana kadar sürmüştü. içtikçe açıldı, açıldıkça içti.

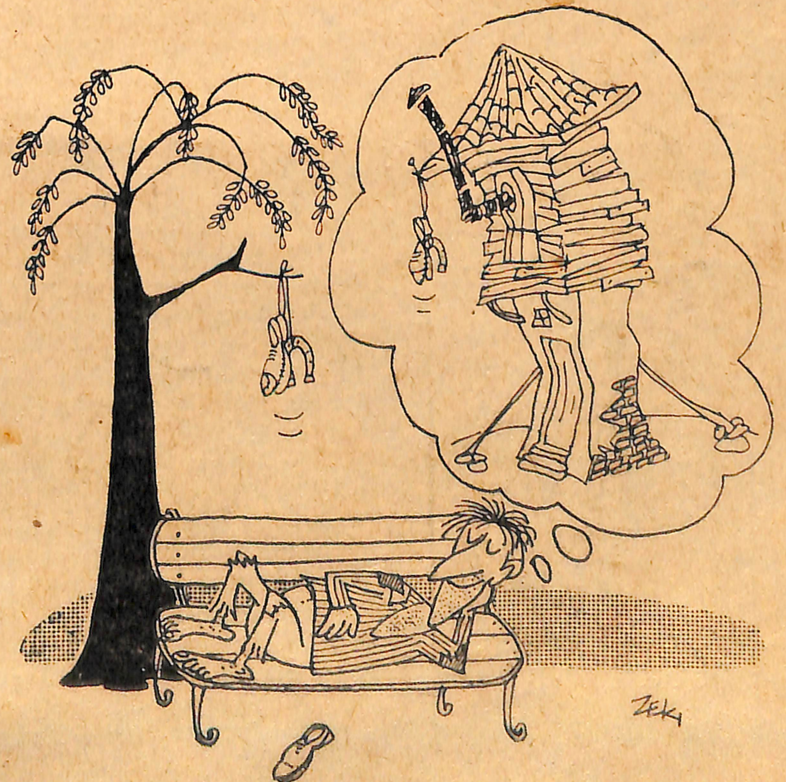
Üç gün sonra, seçim kurulunda isimleri okunan adaylar arasında Doktor Yahya Karabıyık yoktu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

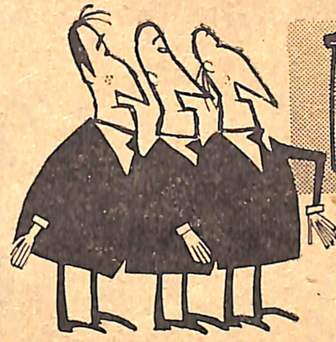
Yeni şiddet tedbirleri alınıyor... (Gazeteler)

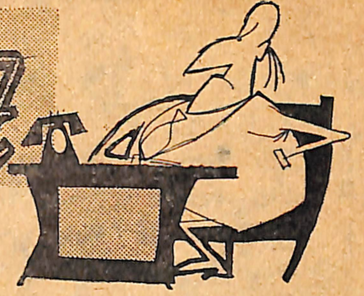
— Ben kimiiiiim?!...

YAZISIZ

Beni Seveceksiniz

Adnan Veli

Müdür zile bastı. Kapıdan içeriye giren odacıya:

— Çağırdın mı söylediklerimi? dedi.

— Çağırdım beyim. Kapıda bekliyorlar.

— Gelsinler içeriye...

Odacı çıktı. Kapıdan içeri, birbirinin peşisıra üç kişi girdi. Üçü de ellerini kavuşturmuş, önüne bakıyordu. Birinci Müdür hepsini tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Siz baş tarafa geçin Cemal bey, dedi. Tahir bey, siz ortada durun. Hakkı bey de şu başa geçsin...

Memurlar, Müdürün dediği şekilde sıralandılar. Hepsinin de mahçup bir hali vardı. Müdür, ağır ağır sözlerine başladı:

— Üçünüz de yıllardanberi benimle beraber çalışıyorsunuz. Bir çatı altında, şu memlekete hizmet ediyoruz, değil mi?..

Hakkı bey cevap verdi:

— Evet efendim.

— Buradaki meslek hayatımız, çalışmalarımız dostça bir hava içinde sürüp gidiyor.

— Evet efendim.

— Buna rağmen siz beni sevmiyormuşsunuz. Bunu da her önünüze gelen yerde söylüyormuşsunuz.

Hiç biri ses çıkarmadı. Üçü de önüne bakıyordu. Müdür devam etti:

— Burada herkes beni sevdiği halde sizin sevmemeniz, yanlış bir harekettir. O bakımdan, Müdürünüz olarak sizden istiyorum: Bu günden itibaren beni seveceksiniz. Buna, meslek hayatınız, memleket sevginiz bakımından mecbursunuz.

Memurların üçü de susuyordu. Müdürün kaşları iyice çatılmıştı. Sesini biraz daha sertleştirerek:

— Haydi, cevap versenize, dedi.

En başta duran Cemal bey, biraz kımıldadı. Elini ağzına götürüp öksürdü. Ötekiler ses çıkarmıyorlardı. Müdür daha sert:

— Size lâkırdı söylüyorum, dedi. Niye beni sevmiyorsunuz?..

Cemal bey, cesaretini iyice toplıyarak:

— Doğrusunu söyliyeyim beyim, dedi. Ben sizi sevmiyorum.

— Niçin sevmiyorsunuz?..

— Çünkü siz buraya birinci müdür olmadan önce bize öyle tatlı vaadlerde bulundunuz, öyle cazip sözler söylediniz ki, sizin birinci müdür olmanız için biz adetâ gece gündüz dua etmiye başladık. Sonunda duamız kabul edildi. Biz de sevinçten deliye döndük. Ama siz birinci müdür olduktan sonra, eskiden söylediklerinizin hepsini unuttunuz. Kendinizi peygamber sandınız. Astığı astık, kestiği kestik bir hale geldiniz. Yapmadığınız haksızlık kalmadı. Onun için ben de sizi sevmez oldum.

— Halbuki mecbursun sevmiye...

— Hiç bile mecbur değilim beyim.

— Öyle bir mecbursun ki...

— Değilim.

— Sen beni seveceksin arkadaş...

— Sevemem beyim. Elimde değil, sevemem...

Müdür Tahir beye döndü:

— Sen de beni sevmiyormuşsun öyle mi?...

— Evet beyim, sevmiyorum.

— Sen niye sevmiyorsun?...

— Siz, hepimizi çok küçük görüyorsunuz... Hiç birimizi adam yerine koyduğunuz yok. İnsaf buyurunuz: Siz bizi sevmezseniz biz sizi nasıl severiz?..

— Seveceksiniz!

— Katiyen sevemem beyim!

— Mecbursun ulan.

— Mecbur olsam da sevmiyeceğim!

Birinci Müdür Hakkı beye döndü:

— Sen de beni sevmiyor musun?..

— Sevmiyorum beyim.

— Beni sevmenin vazifen olduğuna inanmıyor musun?..

— İnanmıyorum beyim!

Müdür durdu. Biraz düşündü:

— Halbuki siz madem benim maiyetimde çalışıyorsunuz, beni yüzde yüz sevmiye mecbursunuz...

— Değiliz beyim!

— Kanunen mecbursunuz.

— Değiliz beyim.

— Beni sevmemek, memleketi sevmemek demektir. O halde sizde hiç vatan sevgisi kalmamış!

— Siz vatan mısınız?..

— Aşağı yukarı... Hiç olmazsa bir vatan parçasıyım!

— Taş çatlasa, biz sizi sevemeyiz beyim.

— Ben de bu iş için gerekli tedbirleri alırım.

— Hakkınızdır, alabilirsiniz ama, biz sizi gene sevmeyiz.

— Kanunen beni sevmiye sizi mecbur ederim.

— Siz bilirsiniz.

— Sizi reziller sizi... Sizi alçaklar sizi... Beni sevmezsiniz haaa?!.. Şimdi derhal dairemizin iç hizmet tüzüğünde değişiklik yaptıracağım. Müdürlerini sevmenin mecburî olduğu hakkında bir hüküm koyduracağım. Bakalım o zaman ne haltedeceksiniz?..

— Sizi gene sevmiyeceğiz beyim. Tüzük dediğiniz, kanun değil ya...

— Ulan siz ne küstah herifler olmuşsunuz be!.. İnsan müdürünü sevmez mi?..

— Sizin gibi müdür olursa sevemez. Halbuki sizi, müdür olmadan önce ne kadar seviyorduk!

— Sus... Sende sevginin zerresi kalmamış. Müdürünü sevmiyorsun haa?... Şimdi genel müdürlüğe bir tezkere yazacağım. Bu nankörlüğün cezasını size çektireceğim elbet. Defolun şimdi dışarıya. Gözüm görmesin sizi... Bozguncular, millî tesanüt sabotajcıları!

Müdür tir tir titriyordu. Memurlar süklüm püklüm dışarı çıktılar. Müdür hemen kaleme sarıldı. Teklifini yazmıya başladı:

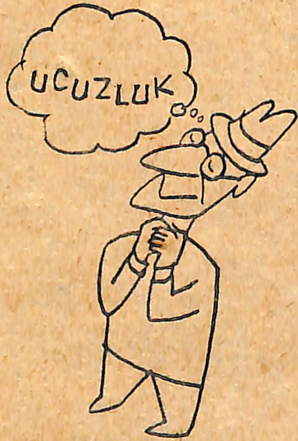
Sayın Genel Müdürlüğe,

«Dairemizde uzun müddettir çalışan, aşağıda isimleri yazılı şahıslar, kendi müdürlerini sevmemek suretiyle, memleket bütünlüğüne karşı kıyam etmiş durumdadırlar. Bu şahıslara, müdürlerini sevmemek hakkının kim tarafından verildiği, kısa zamanda araştırılarak Genel Müdürlüğünüze arzedilecektir. Müdürlerini sevmemek suretiyle ortaya koydukları bu câniyâne duygunun altında hususi maksatlar da aramak lâzımdır. Bu cihetler derhal araştırılacak ve süratle bir neticeye bağlanacaktır. Genel Müdürlüğe maruzatımız şudur ki, müdürlerini sevmiyen memurlar hakkında bir seneden beş seneye kadar hapis ve 20 bin liradan aşağı olmamak üzere ağır para cezasına mahkûmiyeti ge-

KLÂSİSİZM

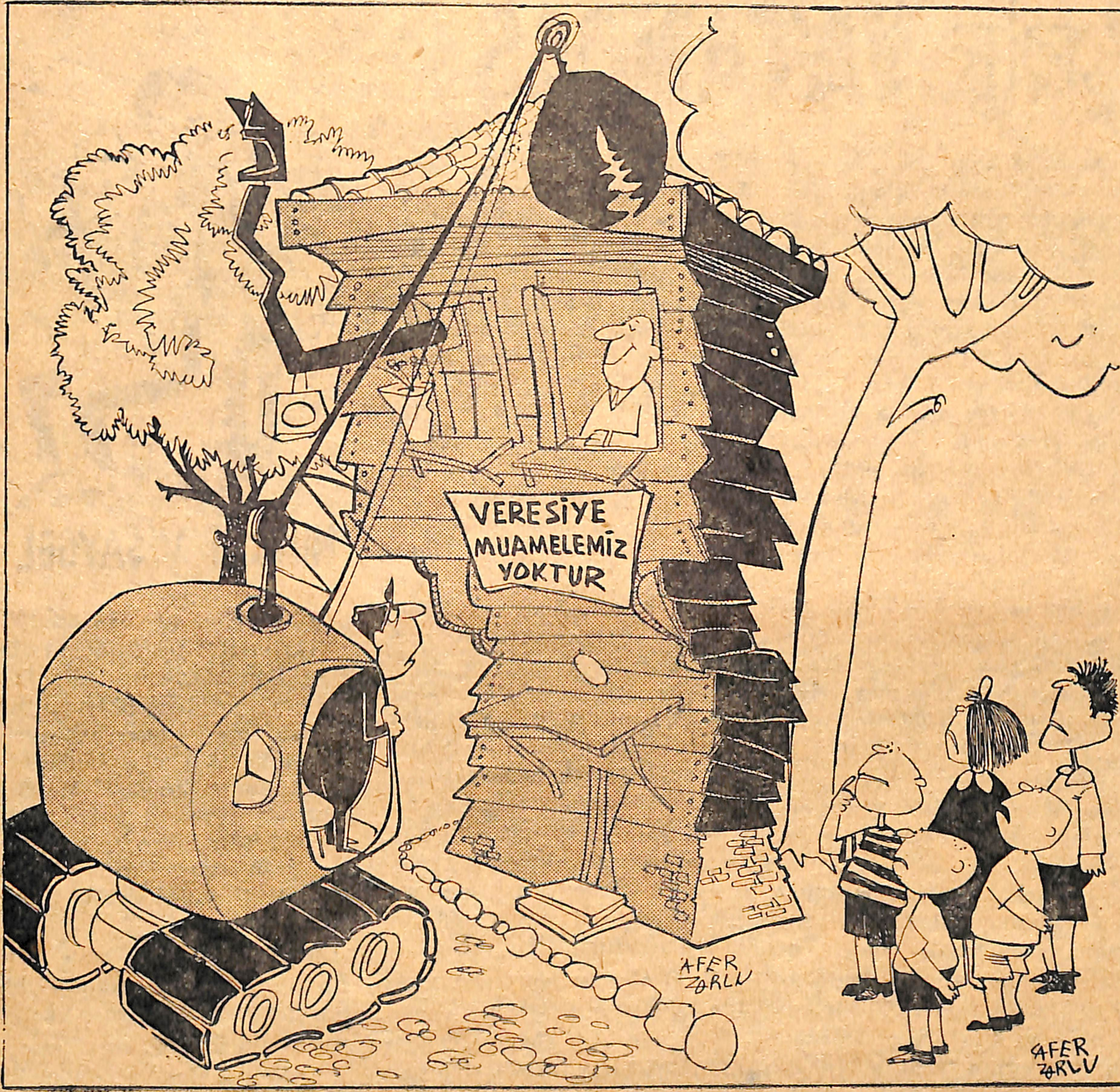

ROMANTİZM

Toplumsal cereyanlar!

İstimlâk borçları yine ödenmiyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

rektiren bir hükmün Memurin Kanununa eklenmesi, makamımızca millî bir zaruret olarak derpiş edilmiştir. Ayrıca bu cezaları, mahkeme kararına lüzum kalmaksızın, re'sen müdürlüğümüzün takdiri ile tatbik etmek yetkisinin de, adı geçen kanuna bir hüküm olarak ilâvesi zaruridir. Keyfiyeti saygı ile arzederim.»

Müdür tezkereyi yazdıktan sonra iskemleden kalktı. Duvardaki küçük aynaya yaklaşıp yüzünü iyice inceledi. Günden güne eriyor, sararıyordu. Cebinden, bir sinir hapı çıkarıp ağzına attı. Tekrar yerine otururken, yumruğunu hırsla masaya vurdu:

— O alçaklara, o nankörlere, beni sevmemenin ne demek olduğunu göstereceğim!

Adnan VELİ

※

Yeni bir buhran!

Ayakkabıcılar kongresinde şikâyet etmişler:

— Sağlam deri, sağlam kösele yok, diye...

Mâlûm, Mâlûm... Memlekette sağlam ayakkabı buhranı var!...

Yarın Ramazan!

Özcan Ergüder «Vatan» daki fıkrasında, İktidar Partisi milletvekillerinin de iktidarın tutumundan şikâyetçi olduklarını yazıyor. Ama diyor onlara sakın:

— Niçin Mecliste, konuşmuyorsunuz, niçin şikâyetlerinizi orada söylemiyorsunuz? demeyiniz. Hemen cevap verirler:

— Bizim de bir bildiğimiz var, bizim de konuşacağımız zaman gelecek...

Ergüder, böylelerine hep yarın konuşacağız diyenlere, seslenip:

— Konuşmanın günü, bugündür! Cesur olmanın günü, dürüst olmanın günü, bugündür. bugün, diye paralanıyor...

Özcan Ergüder de ille yarın değil, bugün diye ne sıkıştırıp duruyor, görmüyor mu, adamlar akıllı bektaşi babasına benziyorlar.

Kahvede bektaşiye:

— Yarın ramazan! demişler.

— Aman ne iyi, bir kâğıda yazıp verin de unutmıyayım, demiş...

Bir kâğıda, «yarın ramazan» diye yazıp bektaşiye vermişler. Bektaşi her akşam kafayı çekerken, kâğıdı çıkarıp, okur:

— Yarın ramazan, dermiş.

Ve 30 ramazan günü, «yarın ramazan; yarın ramazan» diyerek geçmiş. Bektaşinin ramazanı bir türlü gelmemiş!..

Rahat uyutan yastıklar icad edildi (Gazeteler)

— Oooh... Rahata kavuştum!

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Tedai

İzmir limanında demirli bulunan bir İtalyan gemisinin kaptanı, 60 yaşını doldurmuş ve memleketinden gelen bir telgrafla emekliye sevkedilmiş... Zavallı kaptan, yurduna dönebilmek için, yıllardır kumanda ettiği gemide, şimdi basit bir yolcu olarak, bin bir güçlükle yer bulabilmiş.

Sayın İsmet İnönü de kendi kurtardığı, yıllarca kaderine hâkim olduğu yurdunda, muhalefete geçtikten sonra, oturabilmek için neler çekmedi, nelere katlanmadı değil mi?

Biz de daha D. P. iktidar koltuğuna neden böyle zamk gibi sıkı sıkı yapışmış diye düşünüp duruyorduk.

Sana da bulamadım

Falih Rıfkı bey pek güzel söylüyor: «Son tedbirler, gazetelerde yazıldığı gibi, olacaksa, gelecek hafta demokrasinin gömülme töreninde hazır bulunacağız.»

Yalnız bir mesele var: Mezarın başında töreni idare eden hoca, cemaate:

— Merhumu nasıl mı tanırdınız? Yoksa:

— Merhumeyi mi nasıl tanırdınız diyecek?

Bizce: «Merhume» tâbirini kullanması daha doğru olur. Çünkü hasta demokrasi, adı konmamış bir idare şekli doğurduktan sonra ölecek!..

Et ve kemik

Eti Bank müdürleri, memurları, müstahdemleri D. P. nin «Eti vatan cephesi ocağı» nı açmışlar. Demek sıra artık bankalara geldi... ve bunun bayraktarlığını da, Etibank yapıyor. Güzel de ad bulmuşlar: «Eti vatan cephesi.»

Evet baylar; Eti sizin, kemiği bizim!

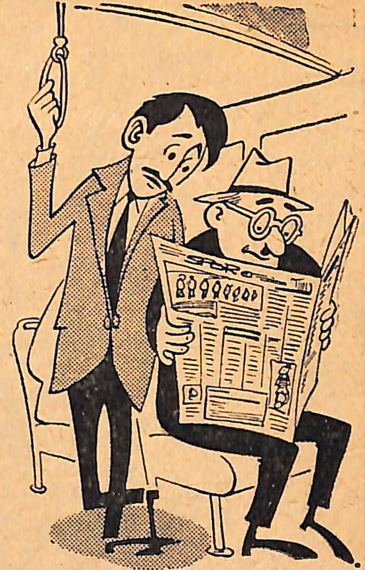
Bomerang

Behçet Kemal Çağlar'ın İstanbul radyosundaki işine son verilmiş.

sebep: Şairin Uşak'ta İsmet Paşaya atılan taş için yazdığı «Kafana çal taşını» şiiri...

İlâhi şair! Sen de bir taş attın ama, kime attın ve kim: «Ah kafam» diye ses çıkardı!

TARAFSIZ BİR VATANDAŞ

NUSRET V. SAYGEL

Tramvayın ne zaman durduğunu bilmiyorum. Dalmışım. Hem de, gazetenin birinci sayfası üstündeki boş sütunlara bakarken dalmışım. Gazete, koltukta oturan bir adamın elinde... Ayaktayım. İnsan şehir içi yolculuklarında, hele tramvayla gidiyorsa, varacağı semte ka dar bir kaç posta uyur, uyanır. Elim askıda, dalmış gidiyorum. Tramvayın içi miting meydanı gibi... Sesler uğultu halinde... Yer yer sinirli çekişmeler oluyor. Üzerinde durulan tek konu, son siyasî olaylar. Ben de kendi kendimle çekişme hâlindeyim. Gözlerimin önünde ev sahibi beliriyor, kira borçlarım yüzünden demediğini bırakmıyor. «İcraya veririm» diyor. «Boşalt evimi» diyor. «Kardeşim senin borcunu inkâr eden mi var? diyorum. Birazcık daha dişini sıksan olmaz mı? Ayıp! ayıp... Sizlerin kiracıya yaptıklarınız, düşmana yapılmaz, sütsüz herifler!»

Kulağımın dibinde bir ses çınladı:

— Sen hangi taraftansın?

Sıçradım, kendime geldim. Demek yüksek sesle konuşmuşum. Ya herif bizim ev sahibini tanıyorsa...

— Ben mi? Ben mi? diye kekeledim. Ben şey tarafındanım, Fatih...

— Nerede oturduğunu sormuyorum, hangi tarafı tutuyorsun demek istiyorum.

Kulüplerden hangisini tuttuğumu soruyor her halde. Yolcular arasındaki çekişme öyle bir şekle gelmiş ki, kimin kimle ne konuştuğu belli değil. Si nirler getilmiş... Futboldan falan anladığım yok ama, hangi kulübü tuttuğumu soran adamı önceden kim kızdırmışsa, o iri yarı vücudu sıtma nöbeti geçirir gibi titriyor. Yakasında rozet gibi bir şey de yok ki, ben de o taraftanım diyeyim. Korkulu bir sesle cevap verdim:

— Valla ben pek o işlerden anlamadığım için taraf tutmam.

Herif sinirlenmiş bir kere, ille öğrenecek.

— Sen boş versene o dalgalara... Ben çakmadım mı zannediyorsun?

— Çaktın tabii canım... İşte o taraftanım... Yâni sizden...

— Peki o sözleri kimin için söyledin?... ha?

— Kardeşim sizin yanlışınız var, kahrolayım ağzımı bile açmadım.

— Erkek dediğin mert olmalı arkadaşım, anladın mı? Bir insanda konuşacak kadar yürek varsa, konuşur, düşündüğünü de mertçe söyler. Sütsüz herifler diye kimin için söyledin, onu soruyorum sana!

Eyvah! Gördün mü sen belâyı! Demek ki herif bizim ev sahibinin arkadaşı... Dalgınlıkla sesli düşündümse duydu, şimdi zorla gürültü çıkaracak! Allah tarafından öte yanımdaki adam yardımıma yetişti. O da iri yarı bir şeydi. Kime kızmışsa kızmış, titriyordu. Yüksek sesle:

— Neden söylemesin birader? dedi. Neden söylemesin adam? Sen iki saattir benimle boş yere münâkaşa ediyorsun. Gazetelere bir göz gezdirenin söyliyeceği en hafif sözü söyledi arkadaş. Şu haberlere bak: Uşak hâdiseleri! İzmir hâdiseleri! Atılan taşlar, yarılan başlar!...

Hay Allah razı olsun, bâri ev sahibine değil de, hâdiseler için söyledim derim. Gazetelerden haberim yok ama, imdadıma yetişen adamın sözlerini tasdik ettim:

— Neden söylemiyeyim kardeşim? Gazetelere bir göz gezdirsene...

— Ne varmış gazetelerde?

— Daha ne olsun yani... Sayfalara baksana, yarısı siyah, yarısı beyaz! Uşak hâdiseleri, İzmir hâdiseleri...

Sol yanımdaki adam bağıra bağıra beni destekliyor:

— Muhalefeti nasıl susturabileceklerini düşünmekten işlerini unuttular!

Nasıl olsa kafalarına uymuştum, devam ediyorum:

— Unuttular efendim, vallahi unuttular!! Birbirleriyle çekişmekten memleket işlerini unuttular.

Sağımdaki adam tekrar sordu:

— Yani sen o yuhaları çekenler, o taşları atanlar için mi, sütsüz herifler dedin?

Sevindim:

— Tabii... Nâmussuzum ki onlar için söyledim, sakın aklına başka bir şey gelmesin!

Sözümün bitmesi ile herifin gırtlağıma sarılması bir oldu! Beni bir yandan silkiyor, bir yandan da avaz avaz bağırıyor:

— Ulan sizin gibi nankörler, bitirdi bu memleketi! Milletin rahatı için gece gündüz demeden çalıştılar, gene de şu çıkasıca gözünüzde sütsüz oldular ha?... Bu herifler size nasıl yaransınlar be?

Boğazımı bıraktı ama, herifin siniri tepesine çıkmış, bütün gücü ile bağırıyor. Vaziyeti düzeltmeliydim:

— Yanlış anlattım galiba, dedim, ben o sözü ötekiler için söyledim kardeşim. Sizin ne işiniz var Uşak'ta, ne işiniz var İzmir'de! Hükûmet madem ki bu şehirlere girmek yasaktır, buralar gizli mıntıkadır demiş, girmeyeceksin! Öyle değil mi yâni?

Keşke söylemez olaydım! Sen misin söyleyen? Sol tarafımdan

İzmir'de «Yılın kaynanası» seçilecek... (Gazeteler)

— Hele beni seçmesinler de bak, görürler onlar!

Otobüs altında kalan bir vatandaş ölmedi. (Gazeteler)

— Yahu, biz istimlâk altında kaldık ta ölmedik!...

üç - dört kişi birden hücum etti. Herifler:

— Ulan zibidi, diye bağırıyorlar, memleketin radyosu, yolları, şehirleri size açık, yerli yersiz propaganda size serbest de, muhalefete mi yasak, ha? Nerede kaldı demokrasi? Siz insan taşlamaya, karşılamaya gidenleri copla dağıtmaya, yuha çekmeye, her şeye hürsünüz de, biz üç - dört kişi bir arada bile yürüyemeyiz öyle mi? Hani insan hakları? Hani eşitlik?

Belânın tam göbeğine düşmüştüm. İki yönlü konuşmaktan başka çare yoktu:

— Karşı taraf haklı kardeşim, diyorum Sol boşluğuma bir dirsek iniyor. Ama siz de haklısınız, diyorum. Bu sefer sağımdaki herif canavar gibi gözlerime bakıp gürlüyor:

— Nereleri haklı be? Memlekette hürriyeti olmayan bir adam göstersene bana? Herkes hür, herkes eşit! Yalnız ne var, bizim muhalefet, insan gibi muhalefet yapmıyor. Fesat herifler! Ulan düşünün bir kere, ayıp denen bir şey vardır değil mi? Sen kalk buradan taaa İzmirlere git. Ne imiş? Bahar taarruzu! O tarafın halkı, yaralı kişilerdir kardeşim. Onlar tarihte taarruzlara uğramış adamlar... Seni korlar mı? Sen taarruz edersin de, el oğlu durur mu? Taşla, sopayla döğüşür, düşmanı gene almaz içeri!. Ne dersin, ha?

Dirseği sağ boşluğuma indi. Ne diyeceğimi ben de şaşırdım. Aklım ev sahibinde... Bu taraftakilerin neyi çekiştirdiklerini dahi bilmiyorum. Ne söylesem, iki tarafın birinden en azından bir dirsek iniyor. Yan yan solumdakilere bakıyor« şaka söylüyorum» gibilerden göz kırpıyorum.

— Çok haklısın, diyorum, memlekette hamdolsun hepimiz hürüz! Hürriyet olmasa kim kime taş atabilir? Kim kime yuha çekebilir?

Fakat soulmdakiler kaş göz işaretinden falan anlamıyor ki.. Yedi - sekiz ağız birden basıyor yaygarayı:

— Sen ne söylüyorsun be? Hürriyet istediği kadar olsun, politika terbiyesi var mı bizde, sen ondan haber ver!

Vaziyet kötü:

— Evet, yok olmasına yokdiyorum, bak bunda haklısınız.

Solumdakiler devam ediyor:

— Hele şükür, bir kere olsun ağzından «yok» kelimesini işitebildik! Kuruttunuz ortalığı, kuruttunuz be! Hiç bir şey bırakmadınız memlekette! Hadi hepsinden geçtik de, düğmeyi çevirirsin ceryan yok! Musluğu açarsın su yok! Canın sıkılır, vakit geçirmek için gazeteyi alırsın eline, bembeyaz bir sayfa, haber yok, makale yok! Dasayayım mı?

Kaldım iki ayrı düşüncenin ortasında! Bütün uygunsuz hareketleri ben yapıyormuşum gibi, nöbetleşe yakama sarılıyorlar! Bu heriflerin ellerinden kurtulmaya imkân yok!

Solumdakiler dürtüyorlar:

— Cevap versene!

— Canım, doğru söze ne denir!

Sağımdaki önce bir dirsek yapıştırıyor, sonra yakalıyor saçlarımdan:

— Ulan hıyar, diyor, benim anlamadığım bir dalga var. Şu hep tek taraflı düşünüyorsun, ha?

Canım burnuma gelmiş, cıyak cıyak bağırıyorum:

— Bırak şu saçlarımı kardeşim; bu işte hükûmetin ne kabahati var!

Saçlarımı bıraktı. Devam ediyorum:

— Kabahat hep ötekilerin, her şeyi yok yapan onlar! Bakıyorlar memleketin ışıkları pırıl pırıl yanıyor, e «böyle ışıl ışıl memleket mi olur» diyemezler ya... Tenkit edebilmek için önce ışıkları karartmak lâzım. Bu işi nasıl becersinler? Ellerindeki bütün elektrikleri açıyorlar, ceryanı bitirmek için gece gündüz haince yakıyorlar. Ceryan bitince şehir kararır, şehir kararınca barajlar elektrik temini için bütün sularını kullanır, şimdi su derdi de çıktı mı baştmıza? Su bitince çeşmeler akmaz, çeşmeler akmayınca fırıncı hamur yoğuramaz, muhalefet de geçer karşımıza; «Vatandaşlar, memleket yokluk içindedir!» diye avaz avaz bağırır.

Bu defa solumdakiler saldırıyor:

— Ne dedin, ne dedin?

— Kardeşim, diyorum, ben tarafsız, cahil bir vatandaşım, bir şey bilmiyorum!

Bu sefer iki taraf güç birliğiyle, sağlı sollu kollarımdan çekiştiriyorlar:

— Pekiiiy, tarafsızdın da ga zeteye bakıp, «sütsüz herifler!» diye kimin için söyledin?

Yolcularda bir homurdanma başladı. Şimdi hangi taraf için söyledim desem, öteki taraf paçamı bırakmıyacak, biliyorum. Soruyorlar:

— Söyle bakalım, taşı atan taraf için mi, yoksa taşı yiyen taraf için mi söyledin o sözü?

— Yâhu benimle uğraşmayın be! Politika kiiiim, ben kim! Taş meselesi büyük adamların bileceği bir iş. Memleket menfaati için taş mı atmak lâzım, füze mi, suputnik mi, ben nereden bilirim?

İşin tuhafı her iki taraf da birleşti, oy birliği ile yüklendiler bana:

— İşte bunlar böyledir, diyorlar, tarafsızlık maskesi altında bütün nâmussuzluğu yapanlar bunlardır!

— Evet evet, iç nizamı, bahar havasını bozmak için taşı da bunlar atmıştır vallahi!..

— Böyle satılmışlardan iki tanesini sallandırsalar, memleket güllük gülistanlık olur be;

Yanımdakiler tepiniyor:

— Söyle, sütsüz herifler kimler?

Etraftan sesler yükseliyor:

— Sütsüz mü dedi?

— Götürün iti karakola, aklı başına gelsin!

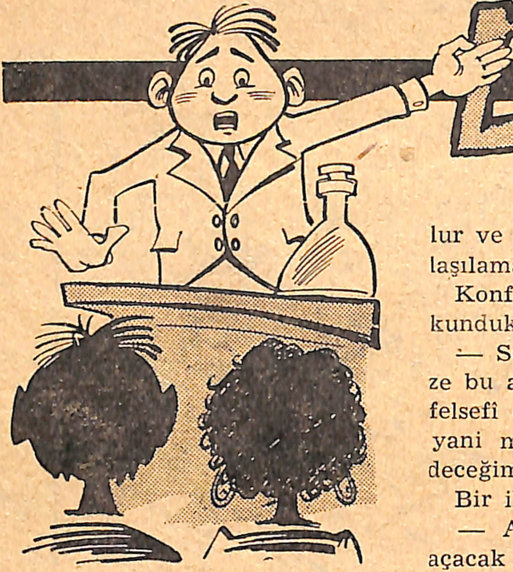
Başladım bağırmaya:

— Ulan herkesin derdi bir başka yerinden be! Ben düşmüşüm ev kirası peşine, günlerdir gazete bile okumuyorum! Ölüm den başka ölüm var mı ulan yer yüzünde! Ben zaten ölmüşüm! Beni siz bıraksanız, nasıl olsa ev sahibi öldürecek! Hay sizin partinize de, politikanıza da...

Derken, ellerinden kurtuldum, kapıya fırladım. Vatman fren yaparken biletçi bağırıyor:

— Buraya kadar baylar, Kurtuluuuuş!...

N. Vedat SAYGEL

Salon kalabalık... Sigara dumanı, sarmısak kokusu, ıslak kösele, yağmur yemiş şayak, sulanmış pudra ve allık rayihaları... Çıtır çıtır fıstık istihlâkâtı... Mide dolgunluğunun dışarı belirtileri olan geyirtiler ve hıçkırıklar...

Derken perdenin arkasından birisi çıkar. Ellerini uğuşturarak:

— Sayın dinlerler... Size bu akşam bize, yani size bir konferans lûtfedecek olan Felsefe doktoru üstat Turman Teker-lek'i taktim ederim. Kendisi bu akşam...

(Sözleri halkın alkışları ve «yaşa!» sesleri arasında kaybolur ve konferansın mevzuu anlaşılamaz.)

Konferansçı bir kaç defa yutkunduktan sonra söze başlar:

— Sevgili dinleyicilerim! Size bu akşamki konferansımızda felsefi doktrinlerden ziyade ful yani maşeri felsefeden bahsedeceğim.

Bir ihtiyar kadın:

— Aman evlâdım. Şöyle iç açacak bir şey anlat bize! Mahşeri ne yapalım!... Zaten dünya mahşere döndü artık! (Gülüşmeler... Doğru! sözleri).

Konferansçı öksürdükten sonra devam eder:

— ... Halk felsefesinin iyi etüt edilebilmesi için problemleri açık konuşmak gerekli olduğuna inanıyoruz. Onun için ben burada kendi fikirlerimden ziyade, halkın fikirlerini, ve dert lerini dinliyeceğim. Ve ondan sonra konuşacağım...

Salonda sükût...

— Sizi bekliyorum... Çekinmeyin! Bir felsefe doktoru, bir dert ortağı demektir.

Zayıf, kara kuru öksürüklü bir kadıncağız:

— Aman doktor bey! Pek rica ederim. Şu benim derdime bir çare bulun! Bizimki her akşam eve geç geliyor. Geldiği zaman da bana surat ediyor. «— Ayol nerede idin?» diye sorunca da öfkelenip beni döğüyor. Ne uykum var ne durağım! Madem ki siz vesvese doktorusunuz?... Benim de bu vesvesemi...

— Hayır vesvese değil, felsefe...

— Canım, siz bana bakmayın! Dilim dönmüyor işte!.. Ben bir cahil kadınım... Doktor değil misiniz?... Benim çareme bakın!

— Felsefe doktoru yani...

— Aman beyefendi! Beni dok tor Yaniye, Kâniye göndermeyin! Para vere vere elimde avucumda bir şey kalmadı. Koluındaki bileziklerimi de sattım...

— Hanım ben öyle doktor değilim! Ben hastaya bakmam...

O ihtiyar kadın — Ayol! Hastaya bakmıyorsun da ne diye kendine doktor diyorsun oğlum?.. A böylesini de hiç görmedim. Bizim bildiğimiz doktor, hastaya da bakar, sağa da...

Sonradan polis olduğu anlaşılan biri ayağa kalkar:

— Yoksa diplomasız mısın?.. Gizli doktorluk mu yapıyorsun?...

Konferansçı, salonun kahkaha ve protestoları arasında arkasındaki perdenin arasından sıvışır. Derken sandalye devrilmesi gibi bir gürültü işitilir.. Konferans başlarken meydana çıkan zat alı al, moru mor gözükür ve kalabalığa seslenir:

— Rica ederim baylar, aranızda bir doktor varsa yetişsin... Felsefe doktoru bayıldı!...

Hikâyeci

※

Rüya!

Gecenin bir vaktinde genç kadın korku ile uyanıp, yatağın içinde oturur ve tatlı tatlı uyuyan kocasını telâşla dürter:

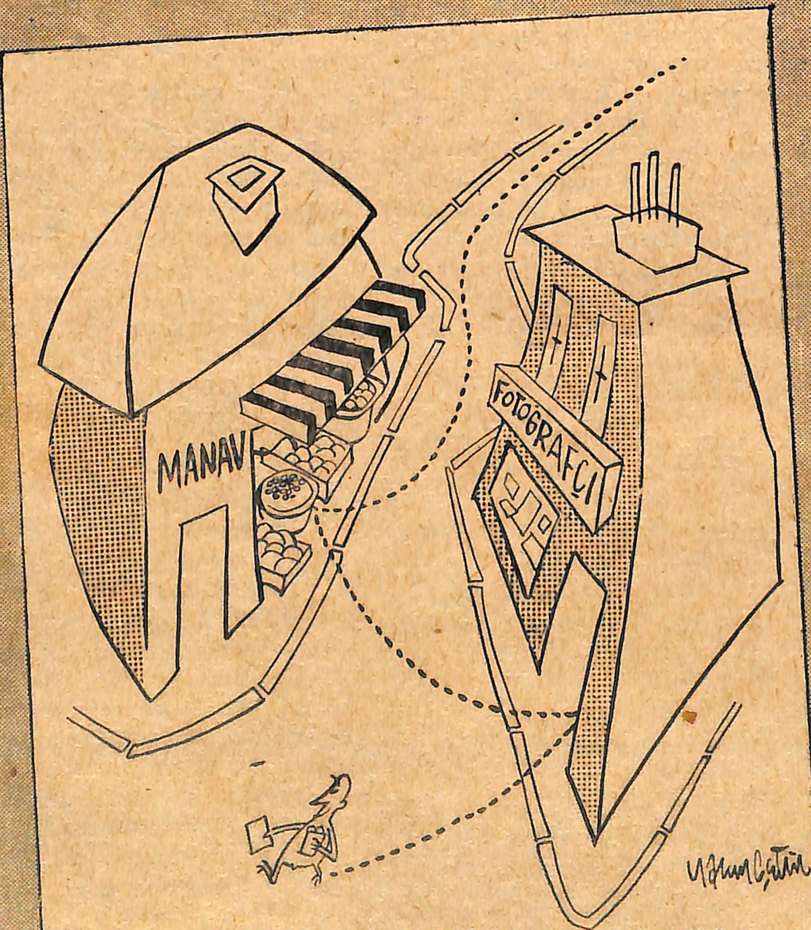
— Sevgilim kalk, çok korkuyorum!

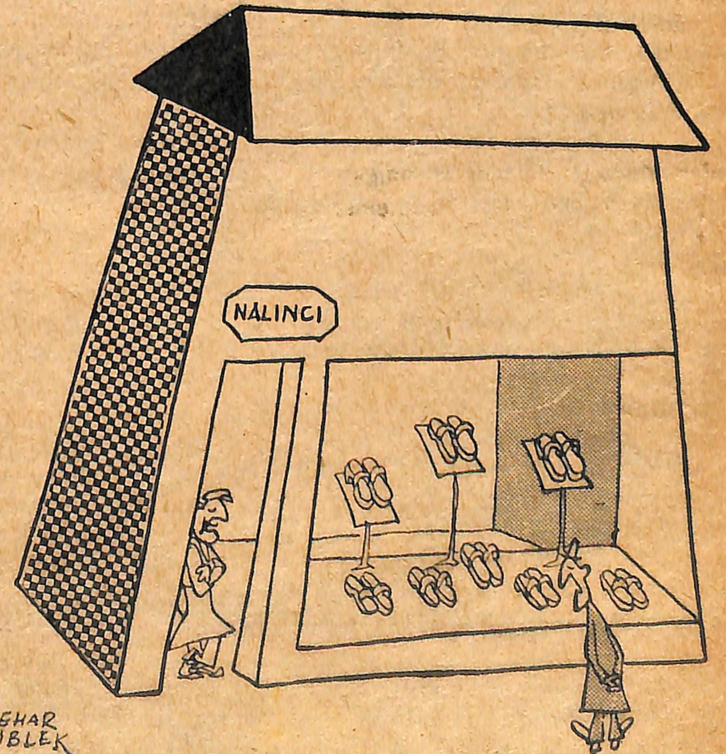
Adam yataktan fırlar:

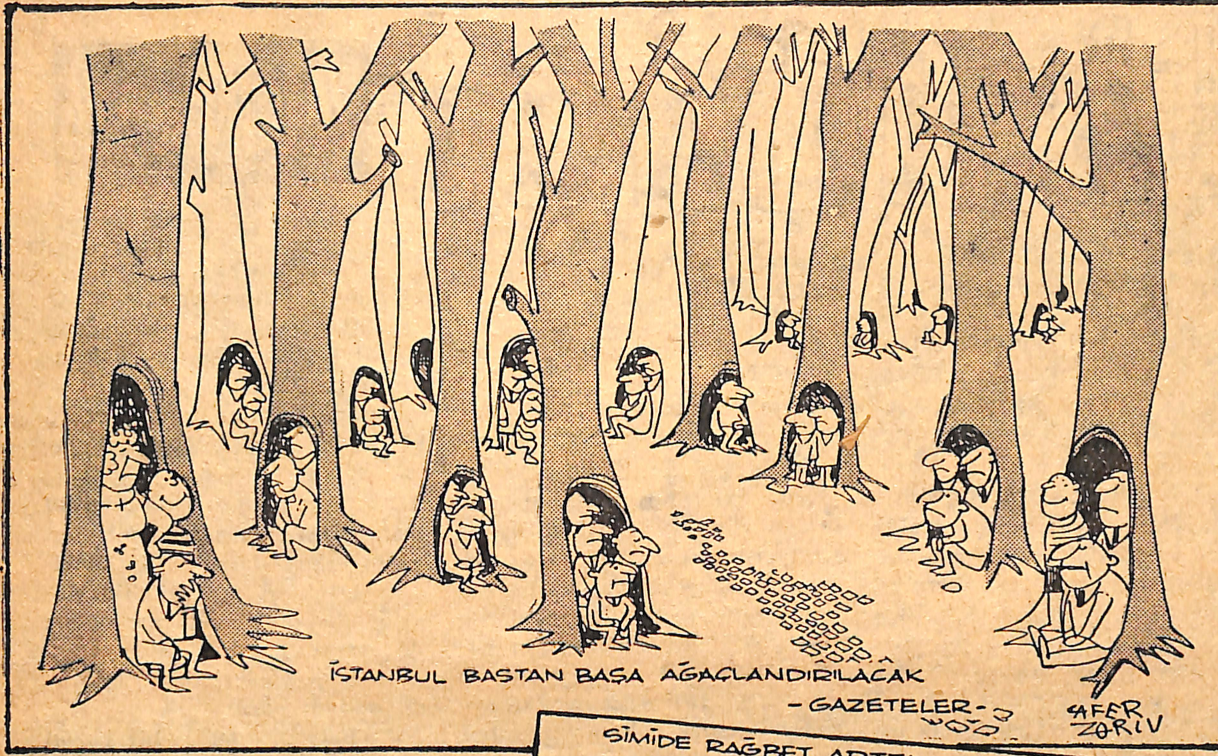
— Ne var sevgilim? Korkunç bir rüya mı gördün?

— Evet, rüyada eve hırsızlar girdi, her şeyimizi soydular!

— Öyle ise korkma sevgilim, artık rahat rahat uyuyabilirsin. Ben de rüyamda mebus seçildim! Ödeneğimi alır, her şeyi yeni baştan kurarız!

Namus!

Öğretmen, talebelerine nasihat etmektedir:

— Nâmuslu bir insan bulduğu eşyayı kat'iyyen yanında tutmaz...

Talebelerden biri, öğretmenin sözünü keser:

— Öğretmenim, geçen gün babam bir altın saat buldu.

— Onu kendine alıkoydu mu?

— Hayır!

— Gördün mü? Nâmuslu insanlar işte böyle hareket eder. Baban o saati ne yaptı?

— Doğruca Kapalıçarşıya götürdü!

Saadet!

Bir toplantıda bayanlardan biri, orada hazır bulunan ünlü bir asabiye mütehassısına sorar:

— Sayın profesör, siz insan ruhunun bütün gizli taraflarını biliyorsunuz. Söyler misiniz, kocamı nasıl mes'ut edebilirim?

— Ona, bir köpek muamelesi yapmakla!

— Aman, nasıl olur?

— Evet, öyle... Onu çok okşayın, günde üç öğün yedirin, ayaklarını koltuğa uzatmasına müsaade edin ve bilhassa gezmeye çıktığınızda vitrinlerin önünde durmayın!

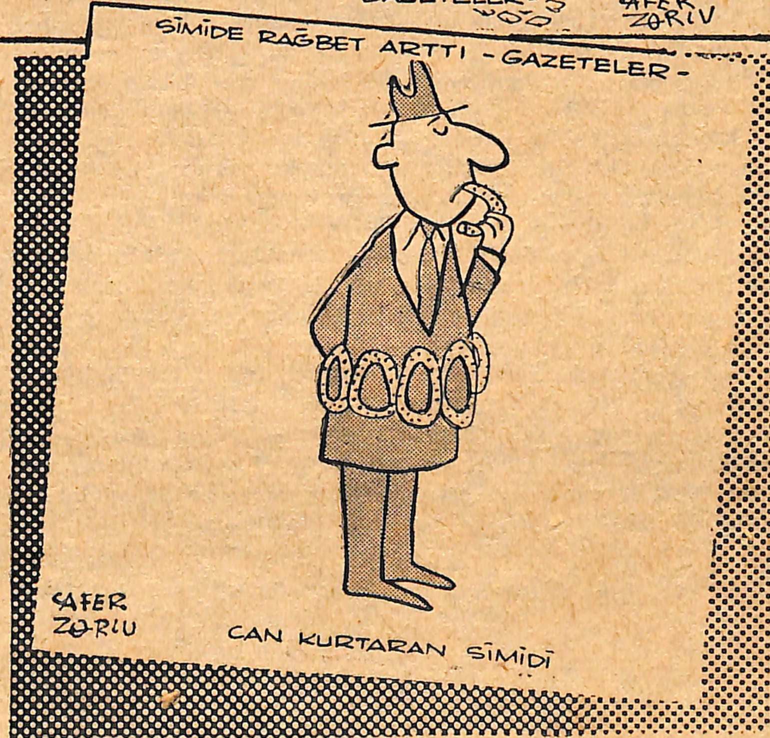
Göç etmedi ya!

Eski muhariplerin bir toplantısında, iki emekli albay karşılaştılar:

— Sizi tekrar gördüğüme çok memnun oldum. Bayan nasıllar?

Sonra arkadaşının yüzündeki şaşkınlığı fark eder ve karısının yirmi yıl evvel öldüğünü hatırlayıp, derhâl dalgınlığını telâfi eder:

— Hep ayni kabristanda değil mi?

Hediye!

İlkbaharın güneşli bir gününde iki arkadaş yolda karşılaşıp, sohbete daldılar:

— Kocan nasıl?

— Çok iyi. Biliyorsun altı aydır ona, soğuk yüzünden kıştan korktuğumu söylüyorum. Dün bana bir sürpriz yaptı.

— Kürk manto mu hediye etti?

— Hayır, yarım ton kömür!

Kurnazlık!

Öğretmen, Hüsnü Şaşmaz'ı matematik dersine kaldırır:

— Hüsnü evlâdım, der, sorduğuma iyice dikkat et ve hemen cevap ver. 1944 yılında doğan bir çocuk, bugün kaç yaşındadır?

Hüsnü, bir zaman parmaklariyle oynadıktan sonra:

— Evet ama öğretmenim, der, evvelâ o çocuğun bugün sağ olup olmadığını bilmemiz lâzım!

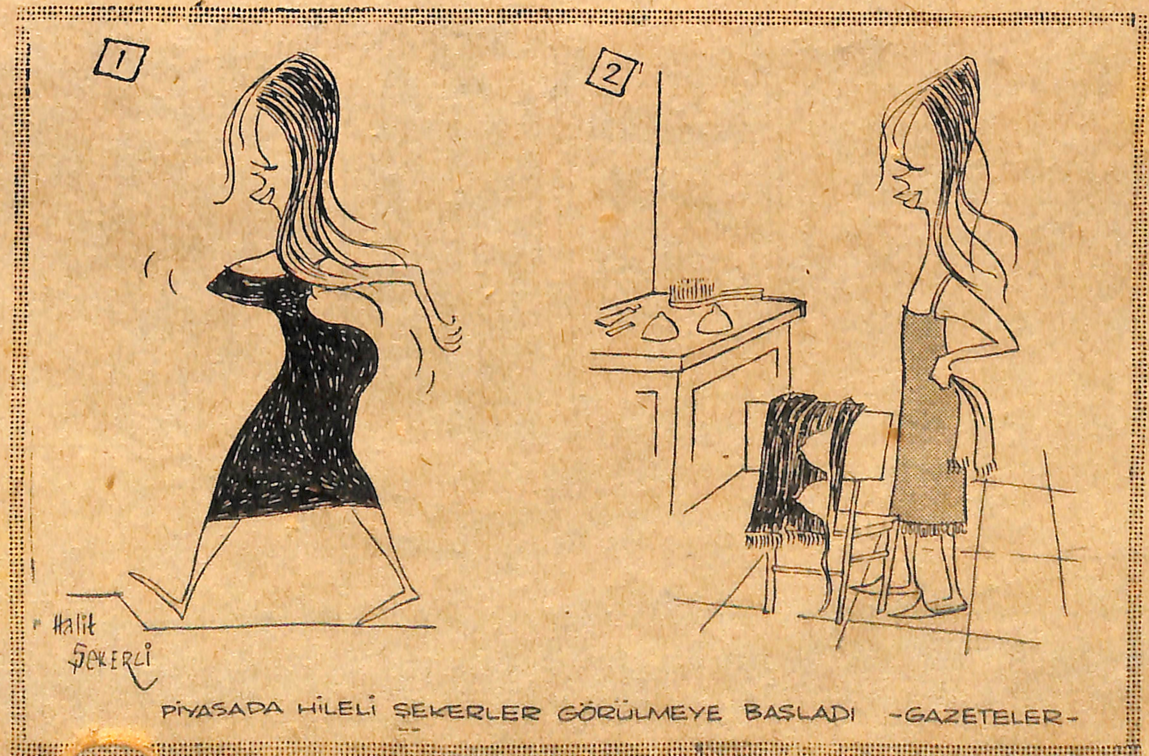
Kültür mektebi!

İş adamı idi ama, ayni zamanda çok kültürlü bir kimseydi. Bir gün gazetecinin biri kendisine, okumak için nasıl vakit bulduğunu sorunca:

— Çok basit, diye cevap verdi, işimin icabı çok telefon açarım ve her yanlış numara çıktıkça, ağzıma geleni rahat rahat okurum!

Vah vah!

Talihi çok ters gitmişti. Kocası ölmüş, köpeği ölmüş, bütün servetini kaybetmişti. Arkadaşına yazdığı bir mektupta bundan acı acı şikâyet ediyor ve: «Bütün bu acılar beni mahvetti! İki sene içinde, hiç değilse altı ay ihtiyarladım!» diyordu.

DİŞ İLÂCI

YALÇIN KAYA

Piyasanın tanınmış lâstik ayakkabı imâlcilerinden Fahir Kösele, o günler pek sıkılıyordu. Fabrikası son parti ayakkabıyı işliyordu. Artık bu işi bırakacaktı. Lâstikçiliğin suyu çıkmıştı. İnsan, bir işi bırakırken, tutacağı öbür işi daha evvelinden kararlaştırır. Fahir Köselenin böyle bir kararı da yoktu. Siz olsanız üzülmez misiniz, sıkılmaz mısınız?

Elli işçiye birden yol vermek ne demek?... Onların çoluk çocukları, haftalıkla beraber kaybedilen aile reislikleri, zeytin çekirdeği cilâlayan ağızları...

Fahir Kösele, fabrikanın yazıhanesinde kafa çekiyordu. İşçiler gitmişti. Yarın makineleri silip temizledikten sonra tamamen paydos edeceklerdi.

Rakıyı çay bardağiyle yuvarlıyordu. Vergi beyannamesi üstüne boşaltıverdiği tuzlu fıstıktan bir iki tane aldı:

— Ya benim çocuklarım?... Apartmanın var diyeceksin. Kirasiyle geçin git!.. O para bizim giyim kuşamımıza yetmez. Bir kere açılmaya alışmışız. Musluk kısılınca perişan olacağız. Dost düşman bizi konuşacak. Piyasadan bahsederlerken: «Fahir de gümledi ha? Tahmin edemezsin ne kadar üzüldüm!» diyecekler. Karım modayı tâkip edemez hâle geldiğinde, arkadaşlarını dinlemeli: «Tabiî nonoşum, eskisi gibi akmıyor! İyi oldu vallahi! Biraz burnu kırılsın!» Artık konuşacaklar da konuşacaklardı!

Aşağıda zil çalındı. Fahir, yazıhanenin penceresini açıp eğildi:

— Kimsin?.. Ha sen misin Remzi Usta? Al şu anahtarı!

Usta, selâmünaleyküm deyip yazıhaneye girdi. Fahir onun selâmını aldıktan sonra:

— Bir şey mi unuttun? diye sordu.

— Yok!... Sizinle konuşmak istiyordum. Yâni diyecektim ki...

— Sen rakı içer misin, rakı?

— İçerim ama...

— Git bir yarımlık al gel! diyeceğini sonra da dersin.

Usta - patron karşılıklı çektiler. Hava kararmıştı. Elektriği yaktılar. Usta, musamba perdeleri indirdi. Muhabbetleri iyiydi. Resmilik mesmilik kalmamıştı. Karıdan kızdan açtılar.

Fakat bir ara Remzi Usta patlayıverdi:

— Fabrikayı stop ettirmeseniz olmaz mı?... Tekrar çalışmaya başlayınca işçi bulmak zorlaşacak.

Patron yarım yamalak güldü:

— Sen şunu açık açık söylesene! Fabrikayı kapatma, işçi ziyan zebil olacak desene!

Usta kızardı.

— Kapatmıyayım, kapatmıyayım ama, dedi patron, elde kalan ayakkabıları ne yapayım? Kauçuk parasını, işçi ücretini nerden ödeyeyim?

— Doğru!..

Patron rakıyı susuz yuvarladı:

— Başka bir işe çevirmek tasavvurundayım! Sabunda, temizlik tozunda iyi mangır var. Buna çevireyim diyorum.

— Demek artık bize paranız nasip olmayacak! Bu yaştan sonra hayata yeniden atılmak kolay değil. Lâstikçiliği ben de bırakacağım. İş kalmadı. Bütün ayakkabı fabrikaları teker teker kapanıyor. Millet fantaziye düştü. Lâstik ayakkabıya burun kıvırıyor. Bir gün çarık gibi o da ortadan kaybolacak... Ben eskicilik yaparım belki. «Esssskiler alıyıııım! Boş şişeler, eski gazeteler, mecmualar, eski ayakkabılar alıyoruuum!..»

Kendi sözlerine uzun uzun güldü...

Patron:

— Ne o, senin yüzünün bir tarafı şiş mi? dedi.

Elini yanağına götüren Remzi:

— Evet, dedi, diş apse yaptı! Geçen hafta ne çektiğimi bir ben bilirim, bir de Allah! Şiş insin çektireceğim. Diş ağrısı der geçeriz. Geçeriz ya, hâlâ çaresi bulunamadı. Eczanelerde ilâç yok değil. İstemediğin kadar! Fakat bir şeye yaradı mı diye sor!... Dişim ağrımadan evvel bu kadar çok diş ilâcı bulunduğunu bilmezdim. Dolap, şişeyle, kutuyla doldu. Bunlara bir kaç gün illet oldum durdum. Faydasız şeylerin yapılıp satılmasına izin vermemeli diye söyleniyordum. Fakat sonra ilâçlar sayesinde kaynayan tencereleri düşününce, öfkem yatıştı. Şişelerin, kutuların birini bırakıp birini öptüm. Çünkü her şeyden...

Patron, bir el hareketiyle onun sözünü kesti:

— Bu işi biz de yapamaz mıyız acaba? Reklâma kuvvet verdik mi, kısa zamanda yükü tutarız gibime geliyor.

— Anlamam ki...

— Anlaşılmıyacak ne var? O iş, ihtisaslık bir iş olsa ağrıyı şıp diye keser. Faydası dokunmadığına göre...

Önüne boş bir kâğıt çekip bir şeyler yazdı. Remzi Ustaya:

— Kazandan maada bütün makineleri satacağız! dedi. Sen yarın arkadaşlara bildir: Hiçbirini bırakmıyorum. Fahir Kösele, ölmediği müddetçe onları da öldürmiyecek!

Ustanın gözlerinde yaş vardı, minnet vardı.

— Patron, dedi, bir kazan yetmez sanırım.

— Makinelerin parasiyle bir kazan daha alırım. Hattâ gerekirse iki kazan birden alırım.

Sonra sordu:

— Votka içer miyiz?

★

Makinelerin sökülmesi sırasında işçilerin ağzını bıçak açmıyordu. Gidenler, makine değildi de, ana bir - baba bir, kardeşleriydi! Hem, kendilerine karşı miras kıskançlığı duyulmıyan kardeşler...

Onların satışı, yeni iki kazanın gelişi on günü buldu. İşçilerin yevmiyesi işliyordu.

★

Patronun odasına bir masa daha konmuştu. Bu masada Remzi Usta, pardon, Remzi bey oturuyordu. Remzi bey, alt kattan üst kata çıkma neticesi, bayramlık elbiselerini günlük olarak kullanmaya başlamıştı.

Patron, ona döndü:

— Remziciğim, bir şey bulabildin mi? Benim aklım durdu.

Dalgınlıkla kopya kaleminin ucunu kemirip ağzını yüzünü yaldızlı bir lâciverde boyayan Remziciği:

— Deniz suyundan alâsını bulamadım! dedi. Bir kere bedavadan ucuz!

— Peki, onu yaz öyleyse! Ama ben şöyle daha güzel bir şey istiyorum: Renkli menkli!

— Renkli şişelere koruz! Yahut suyu renklendiririz patron! Gideceği yüz paralık boya!

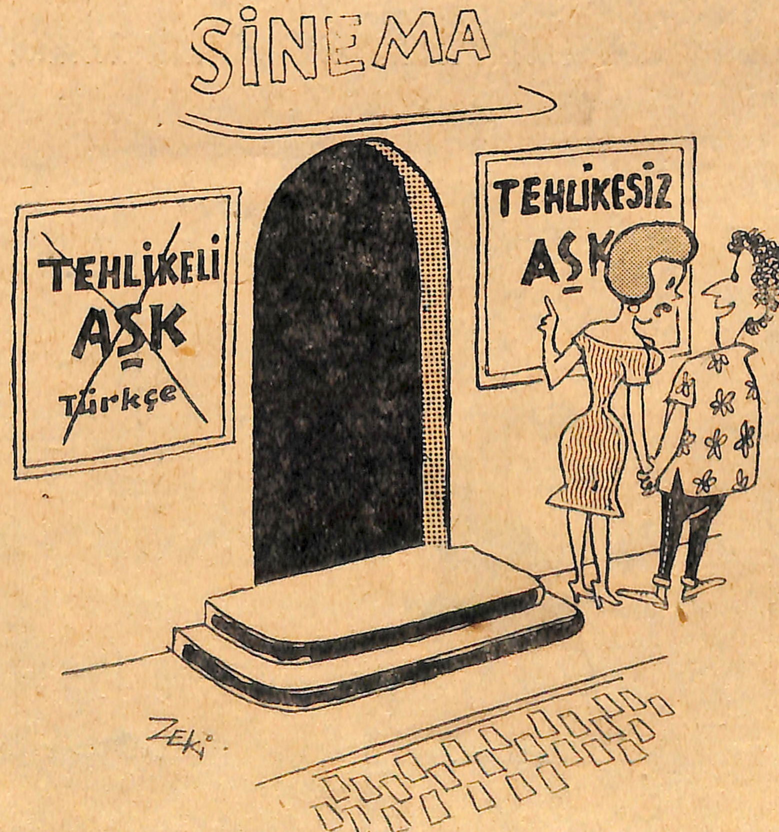
— Biraz koyu olsun diyorum. Yâni, mayi biraz koyu olsun. Sulusu itimat uyandırmaz.

— Doğru!

— Hayır, aklın yatıyorsa şey et! Körükörüne kabullenme!

— Vallahi değil! Aklım tamamen yattı.. Yalnız neyle koyulaştıracağız? Kireç olur mu acaba?

«Tehlikeli Aşk» filmi ikinci defa sansür edildi (Gazeteler)

— Vazgeç, bize göre değil! sevgilim!...

— Bilmem... İnsanın ağzını parçalamaz mı?

— **Deneriz!**

Kamyonla varil varil deniz suyu, sandık sandık kireç getirildi. Boyanın rengi üzerinde anlaştıktan sonra aktarın birinden telefonla yeşil badana boyası istediler. Boya da gelince hepsi kazana aktarıldı.

İşçilerin ellerinde uzun sırıklar vardı. İlâç olası nesneyi bu sırıklarla karıştırıyorlardı. Kazana atılan kireç, sönmemiş kireçti. Kaynadı kaynadı, durdu. Hızı kesilince, üstündeki köpükleri aldılar.

Patron, Remziyi yazıhaneye sürükledi:

— Yeşil nasıl, yeşil?...

— Ömür canım!... Yeşilin bu kadar tatlısını görmedim!

— Şişelere doldurmaya başladılar mı?

— Başladılar...

Getirin bir tane bakayım...

Gelen şişenin karşısında, patronla yardımcısı hayran kaldılar.

★

Ertesi sabah, parmağının arasında sigara, keyifli keyifli sipariş telgraflarını okurken kapı vuruldu.

— Gir! dedi patron.

Bir işçisiydi...

— Ne var Hamza?

— İlâç için teşekkür edecektim Bey... Annemin dişi ağrıyordu. Dün burdan giderken biraz şey götürmüştüm. Bıçak gibi kesti!

İnanamadılar...

Ama patronun, diş ağrısı çeken sekiz kişi üzerinde kendi eliyle yaptığı denemeler de maalesef kötü sonuç vermişti: İlâç, ağrıyı hakikaten bıçak gibi kesiyordu!

— **Tuhaf,** dedi patron. Yazık emeklerimize... Dökün kazanı!

Fakat şevkleri kırılmamıştı. Kolları sıvayıp ağrıya iyi gelmiyecek bir ilâç aramaya koyuldular.

Yalçın KAYA

PASKALYA ŞAKALARI :
— Abla yumurtaları tokuşturalım mı? ...

※

Izdırap!

Su baskınında, kurtulamayan bir ailenin bulunduğu eve nihayet bir kayık yanaşır. Kayıkçı, pencereden gözüken adama:

— Zavallı, der, kimbilir ne ızdırap çektiniz?

— Evet, düşünün bir hafta karımla baş başa...

Kaçta?

Maskeli balo dönüşü genç adam karısına sordu:

— Balkon kapısı yanında öptüğüm sendin, değil mi sevgilim?

Genç kadın biraz düşündü:

— Saat kaç sıralarında idi acaba kocacığım?

Tanışıklık

Genç kız, başını iki tarafa salladı:

— Fakat benimle nasıl olur da evlenmek istersiniz; beni sadece iki gündenberidir tanıyorsunuz...

Delikanlı itiraz etti:

— Yanılıyorsun sevgilim, çok daha uzun zamandır seni tanıyorum! Babanın cari hesabı olan bankada tam iki yıldır çalışıyorum...

HANGİSİ!

Misafir, afacan Çetini bir hayli sevip okşadıktan sonra ona bir sual sordu:

— Çetin! Annen sana bir büyük, bir de küçük elma verse, bunu kardeşinle paylaşmanı söylese, hangi elmayı sen alır öbürünü kardeşine verirdin bakim?

Çetin ciddî bir tavırla:

— Hangi kardeşimle? dedi, büyük kardeşimle mi, küçük kardeşimle mi?...

Sür'at

Saatte 100 milin üstünde bir sür'atle şehir dışındaki yolda giden bir motosikletli, bir polis devriyesi tarafından durduruldu:

— Çok mu hızlı gidiyordum? dedi.

Polis:

— Hayır, diye cevap verdi, yalnız çok alçaktan uçuyordunuz da!...

Tabiî ölüm

Ağlamaktan gözleri şişmiş olan kederli zevceye diğer bir kadın, merhametli bir sesle sordu:

— Kocanız tabiî bir ölümle mi öldü kardeşim?

Beriki yaslı yaslı cevap verdi:

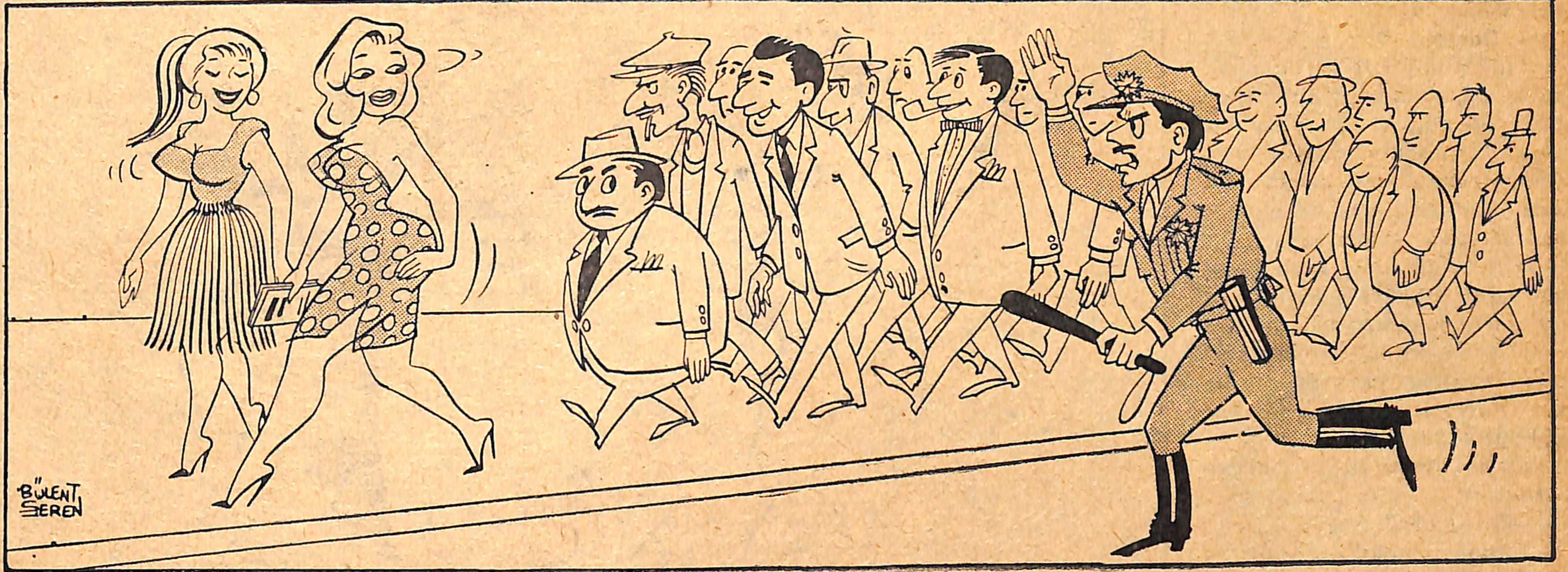
— Hayır! Bir doktorun tedavisi altında idi!...

Hediye

Bir kabûl gününde iki anne konuşuyorlardı:

— Yaş gününde sizin küçüğe ne hediye aldınız?

— Kumbarasını açtık ve çıkan para ile gayet güzel otomatik bir elektrik ütüsü aldık! Yaramaz ne sevindi bir görsen.

— Bayanlar.. Toplantı ve gösteri yürüyüşü kanunundan haberiniz yok galiba....

Ölü at!

Celâl Biner'in çok güzel bir atı vardı. Komşusu Hüseyin Tırıs bu atı satın almak ister, fakat atın sahibi onun bütün tekliflerini reddederdi. Günün birinde at öldü. Celâl Biner bu ölü hayvanı, vaktiyle satınalmak isteyen arkadaşına gönderdi. Bu harekete fena halde içerleyen Hüseyin Tırıs, bir fırsat bekledi. Nihayet bir gün karşılaştılar. Atı yollıyan sordu:

— Nasıl hediyemden memnun kaldın mı?

— Ne söylüyorsun; hem de nasıl! O atın ölüsünden ben tam 3600 lira kazandım!

— Nasıl yaptın bu işi?

— Atı piyangoya koydum ve bir sürü bilet sattım...

— Peki kimse iiraz etmedi mi buna?

— Evet bir kişi itiraz etti. Atı kazanan adam... Eh, ona da bilet parasını iade ediverdim!

Aldatmak

Hâkim öfkeyle genç kadına sordu:

— Demek siz kocanızı aldattınız ha?

Genç kadın ayni şiddetle cevap verdi:

— Hiç de değil Hâkim bey, asıl o beni aldattı. Üç gün için seyahate çıkacağını söyledi... gitmemiş.

Dalgın!

İki arkadaş konuşuyordu:

— Gerçekten örnek denecek bir karın var. Hoş, zeki ve sempatik...

— Evet, çok şükür bir şikâyetim yok, sadece biraz dalgın. Düşün, geçen gün bana iki gömlek alması için para verdim, ne getirdi biliyor musun?

— Hayır.

— Kendisi için yeni bir şapka!

kocaman laflar

Cemiyet cürmü hazırlar, mücrim onu ifa eder.

Buckle

★

Müşkülâttan bizi kurtaran en kısa yol, onun ortasından geçer.

Anonymous

★

Bana bir yalancı göster, sana bir hırsız göstereyim.

Herbert

★

Evlilik, kahramanları birinci bölümde ölen bir aşk romanıdır.

Anonymous

★

Çok büyük kudreti olan onu azar azar kullanmalı!

Seneca

★

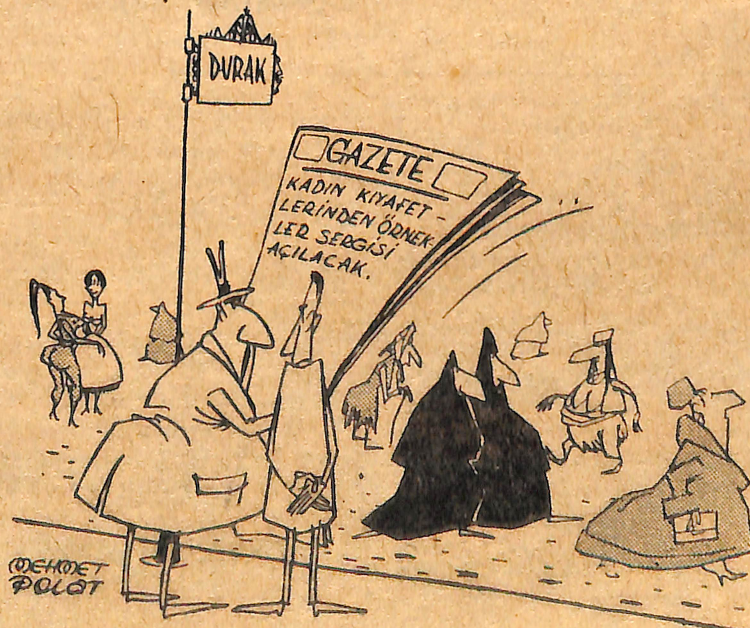
İnkılâplar yapılmaz; gelir!

Wendell Philips

★

Taç taşıyan baş rahat yatmaz!

Shakespeare

— Galiba sergiye gidiyorlar!...

Ne olur!

Öğretmen, talebelerine sorar:

— Dikkatsizlik yüzünden ölüme sebebiyet nedir?

Kimse cevap vermez.

— Haydi, size bir misâl vereyim. Son sür'atle giden bir otomobil çarpıp, benim ölümüme sebebiyet verse ne olur?

Talebelerden biri yerinden fırlar:

— Mektep, en aşağı üç gün tâtil olur! der.

Acele

Ahmet Çokkoşar'ın acelesi vardı. Terzisine:

— Bir elbise istiyorum ama, dedi, çok çabuk dikmelisin!

Terzi bir müşterisine, bir de kumaşa bakıp:

— Valla, dedi, bu elbise benim en azından 15 günümü alır!

— Nasıl olur yahu, Allah bile dünyayı 6 günde yarattı!..

Terzi gülümsedi:

— Evet ama beyim, son günlerde dünyanın hali ne berbat görmüyor musunuz?

Teşhis

Zavallı adamcağız biraz sinirli idi. Doktora sordu:

— Aman doktorcuğum teşhisinizden emin misiniz? Zira duyduğuma göre bazan hastalara çok yanlış teşhisler konuluyormuş. Meselâ zatürree teşhisi konulup öyle tedavi edilen bir hasta, sonra tifodan ölebiliyormuş!

Doktor bu sözleri hakaret saydı:

— Ne münasebet! diye bağırdı. Benim zatürree teşhisi koyup müdahalede bulunduğum hasta, ancak zatürreeden ölür, merak etmeyin!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tecrübe

Patron, yeni müracaat eden delikanlıyı baştan ayağa süzdü ve:

— İyi ama, dedi, hem hiç tecrübeniz olmadığını söylüyor, hem de çok yüksek bir ücret istiyorsunuz!

Delikanlı atıldı:

— Elbette efendim, bir işi ne kadar az biliyorsanız yapması o kadar zordur, öyle değil mi?

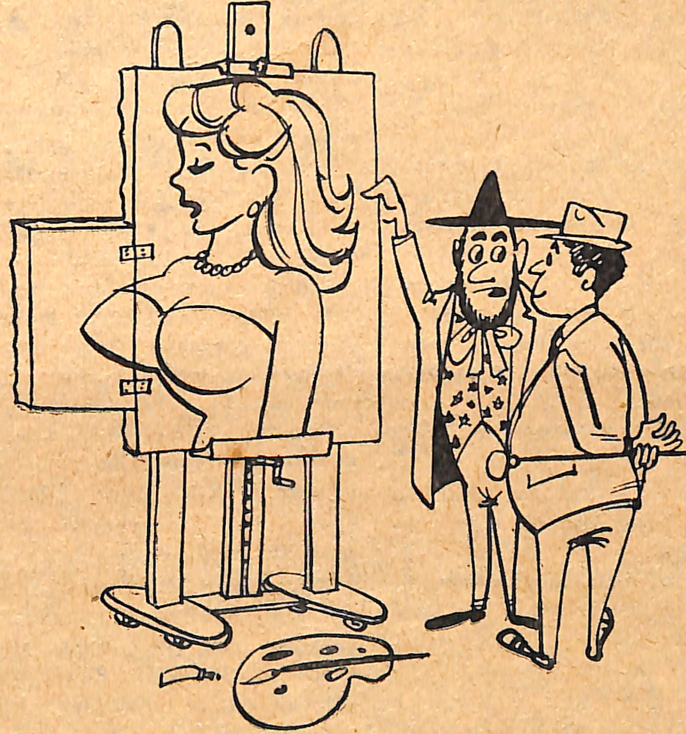
On yaş

Tezgâhtar kız bir hayranlık nidası çıkardı:

— Aman hanımefendi bu şapkayı mutlaka alın, sizi tam on yıl daha genç gösterdi!...

Müşteri bunun üzerine şapkayı kıza uzatıp:

— Almıyorum öyleyse, dedi. Zira şapkamı başımdan her çıkarışta on yıl ihtiyarlamayı göze alamam doğrusu!

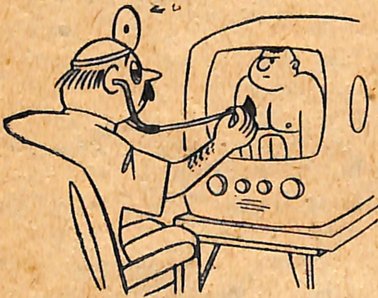
— Resmini yapmağa başladığım zaman sekiz yaşındaydı!..

Konferans

Meşhur Fransız muharriri André Maurois bir ara Amerikayı ziyaret ediyordu. Bu müddet zarfında birçok yerlerde olduğu gibi, kadınlar kulübünde de bir seri konferans verdi. Maurois kadın dinleyicilerinden çok memnundu. Her konferansa geliyorlar, muharriri büyük bir dikkatle dinliyorlar ve hattâ notlar alıyorlardı. Bir gün yine salonu tam vaktinde dolduran kadın dinleyiciler, André Maurois'yı bulamadılar. Konferansçı ortalarda yoktu...

Bir saat kadar bekledikten sonra, muharririn sekreterine müracaata karar verdiler. Sekreter şaşırmıştı:

— Fakat hanımlar, dedi, bugün konuşma yoktu ve Mösyö Maurois bunu geçen konferansında bir kaç defa tekrarlamıştı!...

ALIŞKANLIK

Demirbaş!

Bir hırsızlık sırasında suç üstü yakalanmıştı. Dükkânın sahibi bar bar bağırıyordu:

— Bu mücrimi asmalı, hayır elektrikli sandalyeye oturtmalı...

Hâkim güldü:

— Biraz fazla sert davranıyorsunuz; adamcağızın karnı açmış ve dükkânınızdan sadece bir parça ekmek ve bir şişe süt çaldığını itiraf ediyor...

Dükkâncı omuz silkti:

— Bana ne efendim, geçen hafta gelip çalsaydı, yahut gelecek hafta içinde sesimi çıkarmazdım! Ama bu hafta ben dükkânın demirbaş eşyasını tesbit ediyordum...

Kazaklık!

Ken Simms çok kılıbık tanınmıştı. O akşam kulüpte eline bir bardak viski almış etrafındakilere yüksek perdeden bir şeyler anlatıyordu:

— Artık karımdan emir almak filân yok arkadaşlar. Evin efendisi benim...

— Yok canım, dediler, nasıl oldu bu iş?

— Dün gece musluğu çevirdim, bir de baktım ki sıcak su yok! Bunun üzerine karıma haddini bildirdim...

Biraz durdu ve ilâve etti:

— Zira en nefret ettiğim şey, soğuk su ile bulaşık yıkamaktır...

HULA-HOOP

Heykel

Eski Roma'nın meşhur Senatör Caton'una bir gün bir dostu şöyle diyordu:

— Azizim, senin gibi bir adamın Roma'da heykeli olmasın... Rezalet doğrusu!

— Hayır dostum, istemez! Ben halkın «Bu heykelin burada ne işi var» demelerindense, «Burada niye bir heykel yok?» diye sormalarını tercih ederim!..

Satış

Birasını sonuna kadar içip bitirdikten sonra

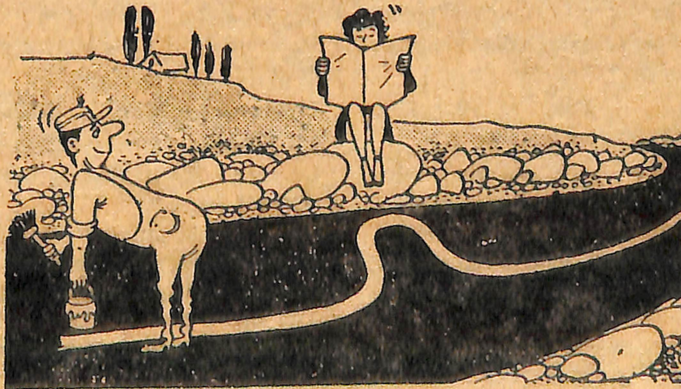
— Haftada kaç fıçı bira satıyorsunuz?

— Otuz beş kadar...

— Halbuki haftada yetmiş fıçı bira satabilirsiniz?

— Nasıl?

— Bunları ağzına kadar doldurmak suretiyle!

YAZISIZ

O halde

Eski Amerika Başkan Yardımcısı Garner bir beyzbol maçındaki bahsi müşterekte 10 dolar kaybetmişti. Kazanan adam kendisinden rica etti:

— Parayı bana, imzalayıp verir misiniz? Onu torunuma hediye edeceğim. Böyle hâtıralar toplamağa meraklıdır. Bu parayı da çerçeveletip baş ucuna asar...

Başkan Yardımcısı:

— Demek ki, dedi, bu para harcanmıyacak öyle mi?

— Evet.

— O halde dostum, durun size ben bir çek imzalıyayım daha iyi!...

Ezhar — (Ayaklarının ucuna basarak tekrar anahtar deliğine bakar) Jaaanım Müzehher, giyinmiş, kuşanmış, şimdi şıkajak... (Düşünür) Duuur... Evet, evet... Bir sürpriz yapajayım...

(Cebinden bir demet bin liralık çıkarır ve oda kapısından başlıyarak yanyana ikişer ikişer dizer.)

Ezhar — (Geri çekilip bakar) Mukammel!... Şimdi oldu!.. Şimdi senin ayaklarına lâyık bir yol halısı serdim Müzehher... Bunlara basa basa, bunları çiğneye çiğneye bana gel... Kollarıma gel!...

(Birden geri geri çekilir. Müzehher, kapısını açmış, çıkmaktadır.)

Müzehher — A... Bu ne?.. Bunlar ne?...

Ezhar — (Boynunu büküp ellerini açarak) Sizin için!... Sizin kudumunuz için!... Baaasınız!.. Bütün servetim ayaklarınızın altında!... Baaasınız!... Çiğneyiniz!.

Müzehher — Rica ederim Paşa... Hâlâ beni tanıyamadınız mı? Ben maddeye değil, ruha inanmış bir insanım... Mal, mülk, elmas, para...

(Dışarıdan sesler duyulur. Susarlar.)

Fatmanın sesi — Evet bay Beceren... Buradalar efendim.. Buyurunuz...

Ezhar — Sitti Müzehher.. Sitti Müzehher... Beceren geliyuuur. Duymaası... Görmeeesin!... Aalınız... Ukuyunuz.. Merhamet ediniz... Merhamet, merhamet!. (Müzehhere bir mektup verir ve karşı kapıdan çıkar.)

Müzehher — (Yerdeki bangnotları ayağiyle iterek) Rica ederim... Paşa... Paşa rica ederim toplayınız bunları... İstemem böyle şey... Aman Yârabbi!...

İKİNCİ MECLİS

Müzehher — Beceren — Fatma

(Sağdaki kapıdan Beceren girer. Hizmetçi eliyle kapıyı açık tutar.)

Fatma — İşte, küçük bayan buradalarmış... Buyurunuz... Paşa hazretlerine de şimdi haber veririm...

Beceren — Vaaay hanımefendimiz... Bu ne hüsnü talih... Sabah şerifler hayırlar olsun efendim...

Müzehher — (Elinde mektup, yerde paralar, şaşkın) Oooh... Siz misiniz bay Beceren? ... İyi ki geldiniz... Görüyor musunuz şu halimi?...

Beceren — (Dikkatle bakınarak) Evet... Yerde, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, onbir, oniki, püüüüh... Onüç, ondört, onbeş, onaltı, onyedi, onsekiz... Aman Allah!... Ondokuz, yirmi, yirmibir, yirmiiki!... Tam yirmi iki.. Saymakla biter şey değil... (Eğilir toplar, deste yapar) Sonra bir de mektup!... Allah versin, talih böyledir... Bir kere şahlandı mı, zaptedilmez!... Nereden yağdı bunlar böyle sultanım?...

Müzehher — Nereden olacak?... sağnağı!...

Beceren — Yaaa... Ezhar'dan öyle mi?... Muhabbet yağmuru desenize!... (Paraları öpüp başına koyar) Allah bin bereket versin!..

Müzehher — Rica ederim bay Beceren... Geliniz!... (Beceren'i elinden tutup karşı kapıya doğru çeker.) Buradan çıktı... Selâmlığa gitti galiba...

Beceren — Varsın gitsin... Size ne? Bana ne?...

Müzehher — Katiyen... Katiyen Beceren bey... Ben böyle şey kabul etmem!...

Beceren — (Bir elini alnına götürerek gözlerini kısar) Yüzde yirmi beş... Binde iki yüz elli... On binde iki bin beş yüz... Yirmi binde beş bin!...

Müzehher — Ne hesap ediyorsunuz kuzum?...

Beceren — Faizini!... Size, her ay, tıkır tıkır, vergisiz, kesintisiz...

Müzehher — (Kulaklarını tıkar) Hayır, hayır, hayır... İşte tıkadım... Böyle hesaplarla kulaklarımı bile kirletmek istemem... Derhal, götürünüz, kendisine veriniz...

Beceren — Affedersiniz küçük hanımcığım, ben bu kadar akılsızca harekete vasıta olamam... Hem bana lûtfen anlatır mısınız?... Bu paraları size nasıl verdi?

Müzehher — Nasıl mı?... Gayet tuhaf... Kapımın önüne yol halısı gibi sermiş... Daha ilk adımda üstlerine bastım... Sizin için... Kudûmunuz için diye bir şeyler mırıldanıyordu... Hani sokakta kalmış ev kedileri vardır, kapıya sürtünerek hazin hazin miyavlarlar... Tıpkı öyle... Zaten bir aydır böyle... Gece, gündüz, yalnız kaldık mı, fırsatını buldu mu, Mısır radyosu gibi başlıyor ahlar, oflar çekmeğe!...

Beceren — Peki, ya elinizdeki mektup?... O ne?...

Müzehher — Ne olduğunu bilir miyim?... Sizin geldiğinizi duyunca, avucuma sıkıştırıp kaçtı... (Parmaklarının ucuyla iğrenerek tutar uzatır) Rica ederim, alınız, açınız, okuyunuz!...

Beceren — Siz açamaz mısınız?...

Müzehher — Hayır... Açamam... Katiyen açamam...

Beceren — Sebep?... İçinde bom ba filân mı var?...

Müzehher — Yoook... Ama, istemem... Sinirlenirim!

Beceren — Peki, emredersiniz... Ben açayım, ben okuyayım...

(Mektubu alır, açar ve bir müddet göz gezdirir.)

Müzehher — (Yan gözle bakarak) Ne istiyor?...

Beceren — Bir dakika... Vay enayi vay... Mektup değil, suzinaktan bir fasıl!...

Müzehher — Rica ederim bay Beceren, yüksek sesle okuyunuz da ben de dinliyeyim... Ne istiyormuş, maksadı neymiş bakalım...

Beceren — Okuyorum... (Sol elinde mektup, sağ elini romantik bir edâ ile kaldırarak) Dinleyiniz:

Ey Mehpare-i hüsn-ü ân!

Sahilsaray-ı ismetinizde henüz bir aydır misafiriniz bulunmakla bahtiyar olan Şefik Ezhar Paşa bendeniz, hissiyâtı kalbiyyesini dökmek için bu mektubu kaleme almaktan başka çare bulamadı. Zira, bu kalbi yanık çöl çocuğu, sizin karşınızda Mısırın efsanevî şehriyârı Kleopatra'nın karşısında lâl-ü epkem başeğen, gözyaşları döken, ölüme susamış, bedbaht âşıklar gibi dilsiz kalmaktadır.

Evet, evet!... Sen bir güzellik ehramısın Müzehher!... Ve ben, senin şahane huzurunda bir kum tanesiyim!... O kadar küçük,' o kadar âciz, o kadar biçâre!... (Beceren, mektubu havada sallayarak zıplamaya başlar) Vay köpoğlu vaaay!... Anladıııım... Vallahi anladım, billâhi anladım!

Müzehher — Neyi anadınız?

Beceren — Bu mektubu kimin yazdığını...

Müzehher — O malûm: Şefik Ezhar Paşa...

Beceren — Hayıır!... Ne münasebet?... O, mektubu yazan değil.. Yazdıran!

Müzehher — Ne diyorsunuz?... Peki, yazan?... Yazan kim?..

Beceren — Sizin edebiyat muallimi!...

Müzehher — Nasıl?... Şemsi Efendi mi?...

Beceren — Evet... Faziletlû Şemsi Efendi hazretleri... Herif bir senedir, sizinle burun buruna, nefes nefese ders verir, gazeller, mazeller okurken içinde biriken duyguları bizim hacı babanın ağzından dökmüş size... Baksanıza o ne dil? O ne üslûp?... Hem vallahi, hem billâhi bunu babasının hayrına da yazmamıştır... İşin ucunda (Eliyle para işareti yapar) muhakkak.. muhakkak bir mavi kâğıt da o edebiyat güvesi yedi!

Müzehher — Mavi kâğıt mı?.. Neymiş o?

Beceren — Mavi kâğıt... Siz, mavi kâğıt nedir bilmiyor musunuz?...

Müzehher — Hayır, bilmiyorum!...

Beceren — Binlik sultanım, binlik... (Cebinden deminki desteyi çıkararak) İşte bunlar... Şu ayaklarınızın altına serilenler!... Bizim hacı, evrak-ı nakdiye namına yalnız binlik kullanıyor... Hani: «Paşam, yüz lira inayet buyurulur mu?» dedin mi? Aaal!.. Bakıyorsun, bir mavi binlik!... Herif Darphane gibi, boyuna binlik kesiyor!... Şimsi Efendi yaşadı vallahi yaşadı!.. Bir ilân-ı aşk mektubuna...

(Bu aralık, sağdaki kapıdan Gündüz girer).

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Evvelkiler — Gündüz

Gündüz — İlân-ı aşk mektubu na mı?... Hangi ilânı aşk mektubu?...

Müzehher — (Telâşlı) Şey... Bizim Beceren bey... Bizim Ahmet Beceren bey bir ilânı aşk mektubu almış da...

Gündüz — Siz... İlânı aşk mektubu aldınız ha?... Kah kah kah...

Müzehher — Yaaa... Biz de şimdi onu okuyup gülüyorduk...

Gündüz — Aman ne tuhaf!...

Beceren — Acaip... Bendenize aşk mektubu gelmesi tuhaf bir şey demek!...

Gündüz — Hayır... Yâni siz iş güç sahibi, ciddî bir insansınız da...

Müzehher — Bu noktadan biraz tuhaf... Yoksa...

Gündüz — Haydi, baştan okuyunuz da ben de dinliyeyim...

Beceren — (Mektubu cebine koymak ister) Yok canım, okumağa, dinlemeğe değer bir şey değil... Muzibin biri...

Gündüz — Rica ederim... Darılırım vallahi... Yoksa... Müzehherden gizli olmayan bu mektup benden mi gizli?...

Beceren — (Müzehherle bakışırlar) Yok efendim, yok... Nesi gizli olacak?... Hani okumağa değmez de... Belki şaka... Belki de ciddî... Birisi... Eh, olur a, gönül bu, bana ilânı aşk ediyor: Ey Mehpâre-i hüsn-ü ân!...

Gündüz — Nasıl, nasıl, nasıl?... Mehpâre-i hüsn-ü ân mı?... Bu siz misiniz?...

Beceren — Evet ben'im!... Ne olmuş?... Beğenemediniz mi?...

Gündüz — Haydi canım haydi, şunun doğrusunu söyle... Bu mektup kimden kime geliyor?... Dur bakayım... (Gözleri etrafı araştırır) Hah, zarf şurada... **(Masanın üstündeki zarfı almağa giderken Müzehher atılır.)**

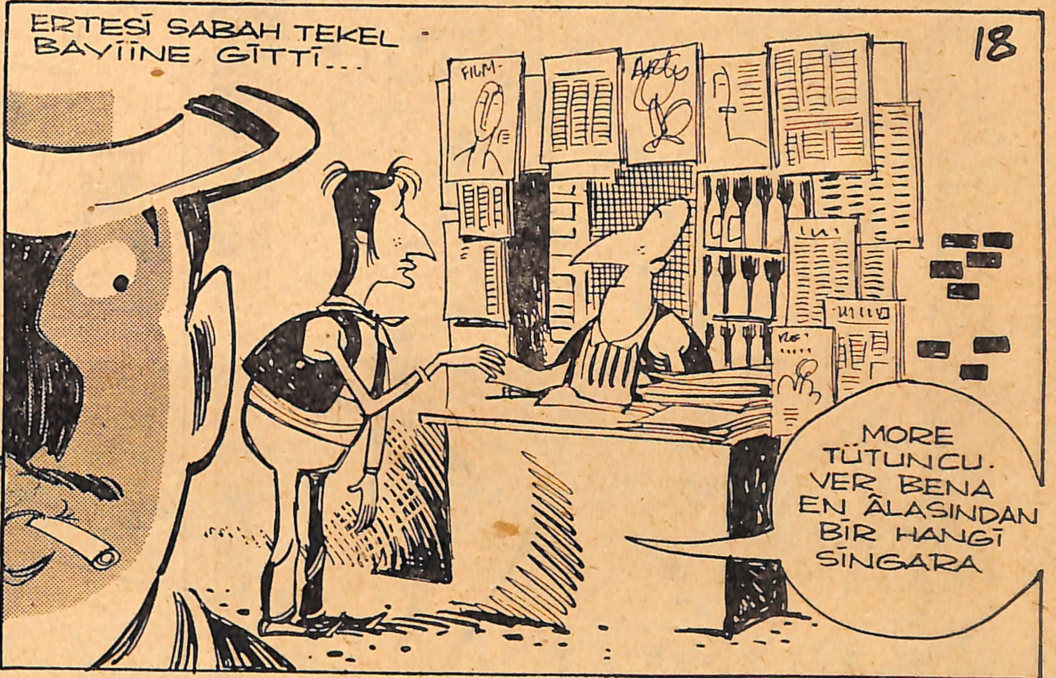
Müzehher — Gündüz... Rica ederim Gündüz... Bırak!...

(Devamı var)

İlân-ı Aşk

ÇİZEN RIZA RAZI

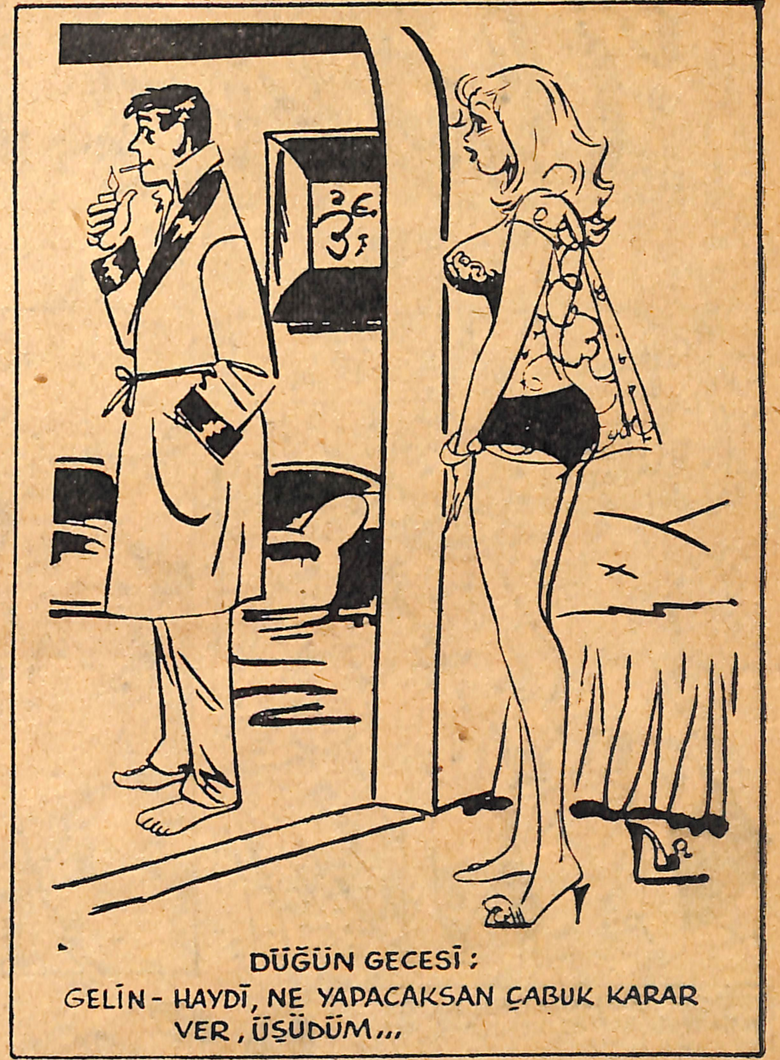

GÜZEL VİYANALI, MEHTABIN ALTINDA PARLAYINCA, NEFES NEFESE KOŞTU VE SİGARA PAKETİNİ VERDİ...

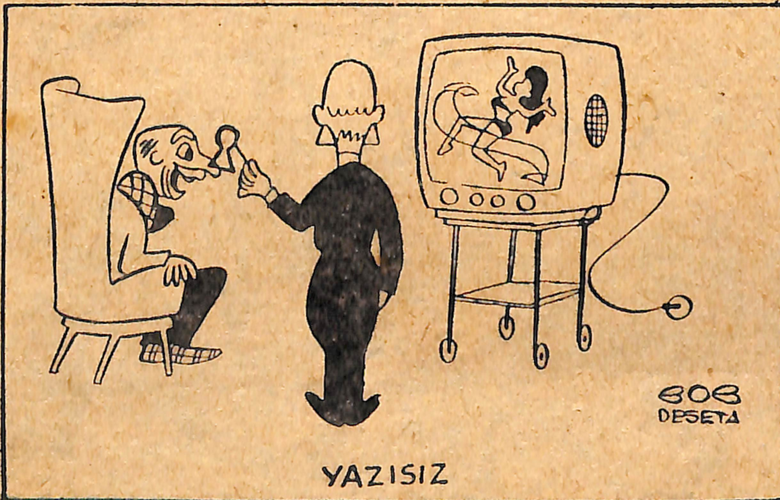
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

—MAAŞIMI ARTTIRMAZSAN HATIRALARIMI GAZETELERE YAZMAYA MECBUR KALACAĞIM!..

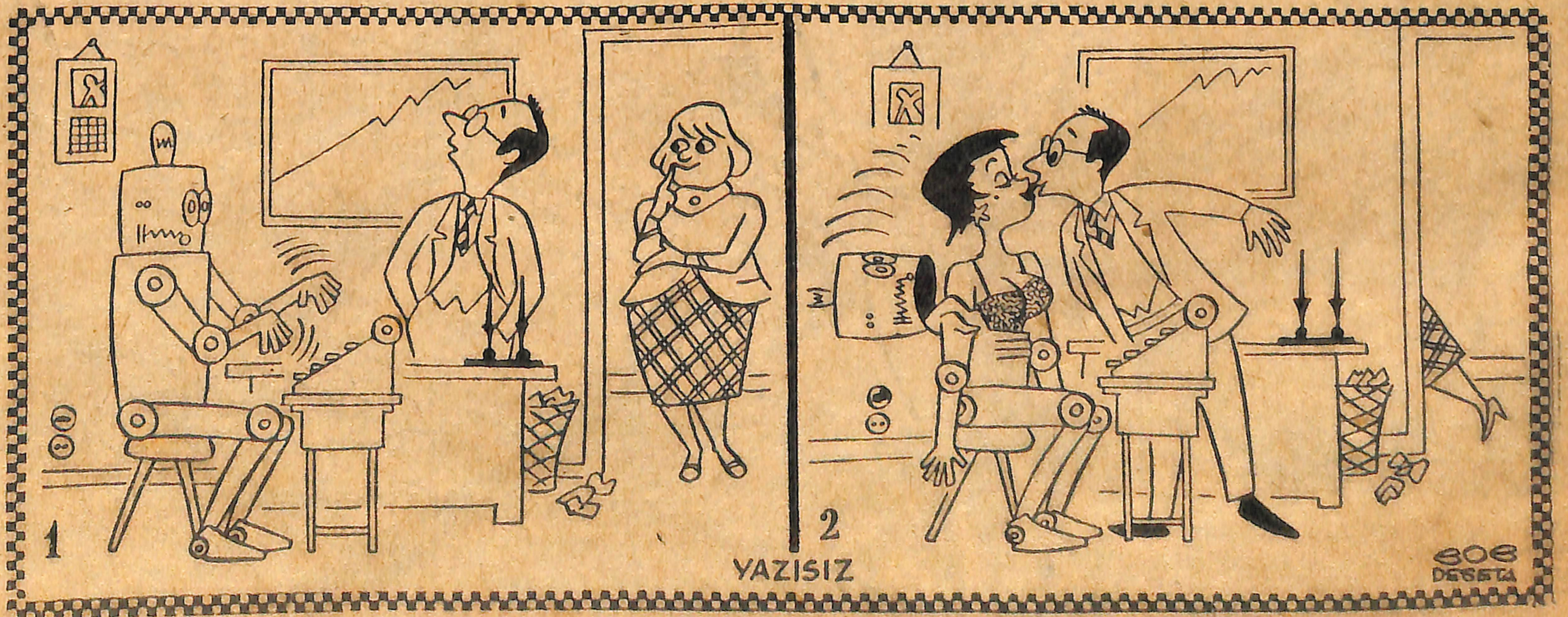
DÜĞÜN GECESİ:
GELİN — HAYDİ, NE YAPACAKSAN ÇABUK KARAR VER, ÜŞÜDÜM...

YAZISIZ

—ELBET SİZİN PALTONUZ... BAŞKA PALTO KALMADI Kİ!..

YAZISIZ

Kaliteye çok ehemmiyet verdiğim için...

VİTA'ya güvenebilirim!

Çünkü yalnız VİTA'nın kalitesi daima aynıdır ve yalnız VİTA ile nefis, hafif ve çok kolay hazmedilen yemekler hazırlayabilirim.

Besleyici kıymeti fevkalâde yüksek, tadı ve kokusu nefis olan VİTA evinizin hakikî dostudur.

Aldığınız hakikî VİTA ise
ÜSTÜN kalitesinden emin olabilirsiniz

V.83

Ankara Sigorta

HAYAT KAZA YANGIN

HAYAT KAZA YANGIN

HAYAT KAZA YANGIN

HAYAT KAZA YANGIN

HAYAT KAZA YANGIN

Rahat Huzur Emniyet

ZENGİN

PARA

İKRAMİYELERİ

En az
150 Liralık Bir Hesap

SUADİYE'DE
APARTMAN
DAİRELERİ

VÂDESİZ HESAPLARDA
Her 50 Liraya
VÂDELİ HESAPLARDA
Her 25 Liraya
BİR KUR'A NUMARASI

DENİZCİLİK BANKASI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTA…

Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP

Adres: Alotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3 Belediye - İstanbul

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Abone: Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

Akbaba

Postacı — Bu kadar pul yalamaktan diliniz kurumuyor mu?
Erkek — Evet... Ama size baktikca ağzım sulanıyor!